

Roderick Gordon & Brian Williams

Súboj
v
PODZEMÍ

FRAGMENT

PODZEMIE

Súboj v Podzemí

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Podzemie – Stratený svet v Podzemí

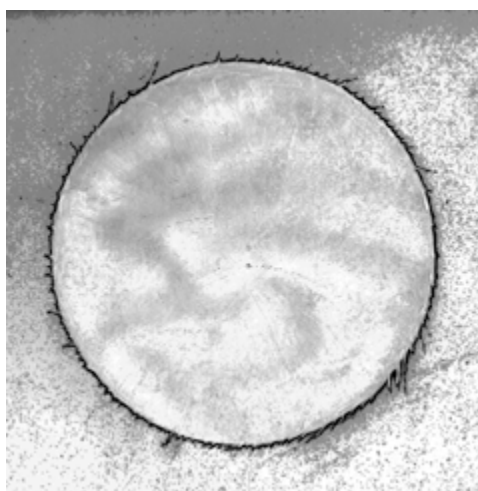
Podzemie – Hlbšie v Podzemí

Podzemie – Voľný pád v Podzemí

Roderick Gordon, Brian Williams
Podzemie – Súboj v Podzemí – e-kniha
Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Súboj
v
PODZEMÍ

Súboj *u* **PODZEMÍ**

Roderick Gordon a Brian Williams

FRAGMENT

Tancujeme v kruhu, len sa domnievame,
no Tajomstvo sedí uprostred a vie.

báseň Tajomstvo sedí od Roberta Frosta, 1942

Nikdy ste ma nevideli
Nikdy ste nedúfali, nepovedali ste
Nedokážete to vysvetliť
Nedokážete
Nedokážem vysvetliť túto bolesť...

*úryvok zo skladby Zrádzam svojich priateľov
od skupiny Orchestral Manoeuvres in the Dark*

Am Tag aller Summierung, tragen Sie Ihren Körper vorwärts auf
dem Wrack Ihrer Tage. Für Sie seien nicht, was Sie waren, aber
was Sie anstrebten.

*úryvok z nemeckej knihy zániku od neznámeho
autora zo 17. storočia*

PRVÁ ČASŤ

Zjavenia

Kapitola I

Vlny plameňa prechádzajúce z červenej do bielej. Vlasy sa pripaľujú, pokožka sa sťahuje. Ozve sa prudké zavytie vetra, keď z priestoru unikne všetok vzduch, potom šplechot vody, keď sa druhá Rebecca hodí do jazierka a strhne so sebou sestru. Omráčené a takmer bezvedomé telo prvej Rebecy je ochabnuté ako handrová bábika, nepreberie ju ani chladná voda.

Ponorcia sa pod hladinu. Unikajú horúčave.

Druhá Rebecca zapchá sestre rukou ústa a nos. Potom sa prinúti rozmýšľať. *Šesťdesiat sekúnd bez vzduchu*, hovorí si, keď sa jej pľúca začínajú napínať. *Čo teraz?*

Pozrie na zúriace peklo nad sebou, na karmínové vlny, čo sa lámu na vode. Vysušená vegetácia, ktorá sa chytila od Elliottovej náloží, sýti požiar a upcháva hladinu jazierka vrstvou čierneho popola. A čo je ešte horšie, Elliottová je stále tam – *Tá sviňa!* Striehne a čaká, pripravená odpraviť ich, len čo sa ukážu. Odkiaľ to druhá Rebecca vie? Lebo by na jej mieste urobila to isté.

Vrátiť sa nemôžu. Rozhodne nie, ak to chcú prežiť.

Mocuje sa s vreckom na košeli a vyťahuje náhradnú svetelnú guľu. Ďalšie premárnené sekundy, no musí vidieť, kam ide.

Musím sa rýchlo rozhodnúť... teraz... kým ešte môžem.

Keďže nemá inú možnosť, rozhodne sa ponoriť hlbšie do hustého polosvetla a ťahá sestru so sebou. Vidí, že dievča krváca z rany na bruchu, stopa krvi sa za ňou vinie ako zväzok červených stužiek.

Päťdesiat sekúnd.

SÚBOJ V PODZEMÍ

Závrat. Prvý príznak nedostatku vzduchu.

V chaose bublín a šume vody v ušiach druhá Rebecca zachytí sestriho volanie. Nedostatok vzduchu dievča prebral a jej slová sú zmätené a nejasné. Začína sa mykať, no druhá Rebecca jej zatne prsty do ramena. Ranená to zrejme chápe, znovu ochabne a dá sa niešť dolu.

Štyridsať sekúnd.

Druhá Rebecca bojuje s nutkaním otvoriť ústa a nadýchnuť sa, stále sa potápa. Žiara svetelnej gule odhaľuje zvislý povrch pokrytý vodnými rastlinami. Roj rybiek vystrelí preč, ich kovovo modré šupiny sa ligocú vo svetle.

Tridsať sekúnd.

Druhá Rebecca zbadá tmavý otvor. Kope nohami, spolu so sestrou doň vchádza a v myslí sa vracia k predchádzajúcemu životu: k všetkým hodinám plávania v Highfielde.

Dvadsať sekúnd.

Je to kanál. *Možno*, odvažuje sa dúfať. *Možno*. V hrudi ju páli – dlho už nevydrží, no stále pláva do kanála a šmátra okolo seba.

Desať sekúnd.

Je dezorientovaná – už nevie, čo je hore a čo dole. Potom si všimne odraz. O pár metrov ďalej sa svetlo z gule odráža z pohybujúcej sa zrkadlovitej plochy. Z posledných síl zaberie.

Hlavami prerážajú hladinu, prenikajú do bubliny vzduchu nahromadeného pod stropom kanála.

Druhá Rebecca si napíňa vzduchom ubolené pľúca, je vďačná, že to nie je metán alebo iný škodlivý plyn. Keď prestane kašľať a prskať, skontroluje sestru. Ranenému dievčaťu trčí hlava z vody, no stále jej klesá na prsia.

„No tak! Preber sa!“ volá druhá Rebecca a trasie ňou.

Nič.

Položí jej ruku na hrudný kôš a niekoľkokrát silno stlačí.

Stále nič.

Stisne sestre nos, dáva jej umelé dýchanie.

„To je ono! Dýchaj!“ Hlas druhej Rebeccy duní v uzavretom priestore, keď sestra zachrapčí a vypluje vodu. Potom sa nadýchne, no ešte viac sa nahltá vody a začne sa v panike metať. „Pokojne,“ vraví druhá Rebecca. „Už sme v bezpečí.“

ZJAVENIA

Prvá Rebecca po chvíli znehybnie a začne dýchať pravidelne, hoci plytko. Pod vodou si zviača brucho, je jasné, že rana ju príšerne bolí. Tvár má smrteľne bledú.

„Neodpadneš mi zase?“ znepokojene sa pýta druhá Rebecca.

Prvá Rebecca neodpovedá. Dievčatá na seba pozerú, vedľa, že sú v bezpečí – aspoň zatiaľ. Prežili.

„Idem sa pozrieť ďalej,“ hovorí druhá Rebecca.

Prvá Rebecca na ňu neprítomne pozrie. Potom sa zo všetkých síl pokúsi prehovoriť, no podarí sa jej len perami naznačiť hlásku P.

„Prečo?“ druhá Rebecca to slovo vysloví za ňu. „Pozri hore,“ povie a ukáže sestre, aby si všimla to, čoho sa inštinktívne chcela chytiť. Na strope je pripevnených niekoľko káblov, hrubých ako had – staré elektrické vedenie s opadanou izoláciou a odhalenými drôtmi, pokrytými slizkou hnedou hrdzou. „Sme v chodbe. Možno má aj druhý východ.“

Prvá Rebecca prikývne a zavrie oči. Pri vedomí sa drží s vypätím všetkých síl.

Kapitola 2

Po vyše dvoch dňoch na podzemnej rieke zamieril Chester s motorovým člnom k dlhému prístavisku.

„Zasviette a pozrite, čo tam je!“ zakričal cez hukot motora na Marthu.

Tá zdvihla svetelnú guľu a obrátila lúč k tmavým siluetám na konci prístaviska. Chester uvoľnil klapku a spomalil čln, obzeral si budovy a prístavný žeriav. Tento prístav bol očividne omnoho významnejší ako tie menšie, kde sa cestou zastavili, tankovali a hodinku či dve oddychovali. Chesterovi sa rozbúchalo srdce v nádeji, že sa azda blížia k cieľu cesty.

Čln narazil na prístavisko a Chester vypol motor. Martha sa zachytila prístavného kola a pokúsila sa okolo neho omotať lano. Potom znovu zasvietila guľou a Chester rozoznal veľký oblúk natretý nabiele. Spomenul si, že Will hovoril o zamurovanom vchode do prístavu – dosť širokom aj pre nákladiak. *Určite je to tento!*

Tiekla z neho voda a triasol sa od zimy, no aj tak sa div neroztancoval od radosti. *Dokázal som to! Dofrasa, naozaj som tu!* vykrikoval, ale len v duchu, keď sa štverali na súš.

Zase som na Povrchu!

Ani napriek blízkosti domova však situácia nebola ideálna.

Pozrel na Marthu, ako sa ťarbavo kníše po prístavisku. Robustná žena zababušená v handrách sa motala ako medvedica a tak aj mrmlala. Na tom nebolo nič nové – od začiatku sa správala zvláštne, no teraz mykla hlavou a zakliala smerom do tmy, akoby tam niekto bol. Lenže nebol.

Chester ľutoval, že pri sebe nemá Willa. Alebo hocikoho z pôvodnej skupiny. Zostal s touto čudáčkou, ktorá teraz znovu zamrmlala a zavřčala a vzápätí rozďavila ústa v širokom zívnutí, až zazrel jej žlté zuby. Vedel, že je vyčerpaná, a okrem toho ju ľažila gravitácia, ktorá sa tu vracala do normálu. Aj jeho telo ju pociťovalo, takže Martha, ktorá nebola podobnému tlaku vystavená už mnoho rokov, to mala ešte ľažšie.

Chester si uvedomil, že Marthe teraz nie je čo závidieť. Vyrástla v Kolónii a na Povrch sa nikdy nedostala – chystala sa prvý raz uvidieť slnko. Dole sa jej určite neľahko: styxovia ju aj s manželom vyhнали do Hlbín, takmer osem kilometrov pod Kolóniu. Tam sa museli pridať k bande vzbúrencov, ktorí sa zabíjali navzájom a hynuli ako obeť rozličných nástrah toho temného sveta. Martha v Hlbínách porodila syna Nathaniela, a potom sa ju jej muž pokúsil zabiť – aj s dieťaťom ju strčil do Prieduchu.

Matka aj syn pád zázrakom prežili, no Nathaniel neskôr už ako dospelý zomrel na horúčku a Martha zostala sama. Vyše dva roky nevidela živej duše, žila zabarikádovaná v starom domci a živila sa mäsom čudessných tvorov, ktorých tu dole pobiehalo viac než dosť.

Keď našla Willa, Chestera a ľažko zranenú Elliottovú, chlapcov si obľúbila, akoby v nich našla náhradu za zosnulého syna. Pokojne by bola dopustila Elliottovej smrť, len aby neohrozila Willa a Chestera. Tajila pred nimi, že na palube ponorky, ktorá uviazla v jednom z ďalších prieduchov, sa nachádzajú moderné lieky. No len čo Will odhalil pravdu, oľutovala to a zaviedla ich k plavidlu – čím vlastne zachránila dievčine život. Chlapcom neostalo iné, ako jej odpustiť.

Tak to bolo vtedy.

Teraz však Chester netušil, čo urobí. Mal na krku Marthu aj hrozbu styxského útoku – vedel, že len čo sa objaví na Povrchu, zaľhujú ho. Nemal sa kam podieť a o pomoc mohol požiadať iba Draka. Áno, Drake bol jeho jedinou nádejou.

Drake, prosím ťa, buď tam! prosil v duchu Chester, keď očami pátral v tme prístavu a dúfal, že Drake sa niekde objaví. Najradšej by bol vyvolával jeho meno, ale neurobil to – keby Martha vedela, že sa s Drakom skontaktoval, veľmi by sa nepotešila. Chester mal už istú predstavu o jej chorobnej náklonnosti a naozaj nepotreboval, aby sa urazila.

SÚBOJ V PODZEMÍ

Okrem toho netušil, či Drake dostal odkaz, ktorý mu zanechal na serveri. Možno už ani nie je medzi živými.

Mlčky sa teda vybrali po Willových stopách a najskôr vytiahli čln z vody. Gravitácia ich tak prekvapila, že o chvíľu lapali po dychu. Napokon s náramným fučaním odviekli plavidlo do jednej z prázdnych budov, pričom Martha vypúšťala z úst jednu kliatbu za druhou.

Chester sa oprel dlaňami o kolená a dychčal s otvorenými ústami. Uvedomil si, že netúži po ničom inom, len sa vrátiť do Londýna za rodičmi. Vystavoval sa tak riziku, no dúfal, že rodičia mu nejako pomôžu. Možno ho ukryjú. A keby aj nie, bolo mu to jedno – chcel im oznámiť, že sa mu nič nestalo.

Druhá Rebecca sa vrátila a s úľavou zistila, že sestra sa stále drží drôtov. Styka neklesla pod vodu, no síl jej rýchlo ubúdalo. Opierala si hlavu o plece a oči mala zatvorené. Druhej Rebecce trvalo niekoľko sekúnd, kým ju prebrala. Bolo jasné, že sestru musí dopraviť do sucha a tepla, kým ju celkom ochromí šok.

„Nadýchni sa najhlbšie, ako vieš. Dostanem nás odtiaľto,“ povedala druhá Rebecca. „Pred nami niečo je.“

„Čo?“ zamrmlala jej sestra.

„Plávala som popri úzkokoľajke na dne tunela,“ odvetila druhá Rebecca a pozrela do vody, čo im siahala po bradu. „Je tam nezaplavená oblasť. Väčšia, nielen ďalšia vzduchová bubli...“

„Poďme na to,“ prerušila ju prvá Rebecca. Zhlboka sa nadýchla a pustila drôty.

Druhá Rebecca sestru ťahala, až sa ocitli na mieste, ktoré jej opísala. Prvá Rebecca ležala na chrbte a druhá ju vliekla ako plavčík topiaceho sa.

Onedlho sa mohli brodiť, hoci druhá Rebecca musela sestru podopierať. Potkýnali sa a špliechali, až sa dotackali na suchú zem.

Druhá Rebecca si všimla, že koľajnice vedú do tunela pred nimi, no hoci chcela zistiť, kde ústia, najskôr musela pomôcť sestre. Zložila ju na zem a jemne jej nadvihla odev, aby videla ranu. Tesne nad bokom zazrela dierku. Na prvý pohľad nevyzerala vážne, no stále z nej vytekalo nebezpečne veľa krvi, ktorá na bledom bruchu zanechávala priesvitnú vrstvičku.

„Ako to vyzerá?“ spýtala sa prvá Rebecca.

„Prevrátim ťa na bok,“ upozornila ju sestra a opatrne ju nadvihla – chcela vidieť aj chrbát. „To som si myslela,“ zašomrala, len čo našla otvor, ktorým guľka opustila telo.

„Tak ako to vyzerá?“ zopakovala cez zaťaté zuby prvá Rebecca. „Hovor!“

„Mohlo to byť aj horšie. Stále krváčaš, to nie je dobré. No guľka našťastie preletela len mäsitou časťou...“

„Akou mäsitou časťou? Chceš povedať, že som tučná?“ Aj napriek slabosti sa prvá Rebecca stále vedela uraziť.

„Si márnivá ako vždy, čo? Neskáč mi do reči.“ Druhá Rebecca položila sestru zase na chrbát. „Guľka prešla telom, takže ju nemusím vyťahovať, ale treba zastaviť krvácanie a to, ako iste vieš...“

„Viem,“ zamrmlala prvá Rebecca. Pochytil ju šialený hnev a zaľala päsť. „Ten krpatý sviniar! Normálne ma postrelil! Will na mňa strieľal!“ zúrila. „Ako sa opovážil!“

„Nerozčuľuj sa,“ poradila jej sestra a vyzliekla si košeľu. Odtrhla z nej pás, potom niekoľko ďalších.

Prvá Rebecca stále nadávala. „Urobil chybu, keď ma nedorazil! Mal to dokončiť, kým mohol, lebo ja sa mu pomstím a potom pocíti rovnakú bolesť, ba miliónkrát horšiu!“

„Verím,“ pritakávala druhá Rebecca, kým zväzovala dva pásy a ostatné poskladala na tampóny.

„Ja toho sviniara podrežem a zavesím za nohy, až stečie z krvi... a bude zomierať pomaly... celé dni... nie, týždne!“ Prvá Rebecca už takmer blúznila. „A ešte nám ukradol aj Domínium! Za to nám zapla...“

„Neboj sa, vírus získame. A teraz čuś, zbytočne si mýňaš silu,“ zahriakla ju druhá Rebecca. „Musím ťa poriadne obviazať.“

Keď jej sestra pritisla na rany poskladané plátno, prvá Rebecca zaľala zuby. A potom, keď ju druhá Rebecca ovinula pásom a poriadne ho priťahla, výkriky mladej stycky naplnili tmavý tunel.

„Pohni sa, milučký,“ súrila Martha Chestera, ktorý sa rozhodoval, čo si vezme so sebou. Nereagoval, no najradšej by bol vybuchol.

Daj mi pokoj!

SÚBOJ V PODZEMÍ

Strašne mu pripomínala protivne všetečnú tetušku, v jednom kuse nad ním spínala ruky a prenasledovala ho ustarosteným pohľadom. Okrem toho sa odporne potila a Chestera dráždil jej zápach.

„Srdiečko, už naozaj niet prečo otáľať,“ zatiahla presladeným tónom.

Koniec. Toto už naozaj neznesie! Marthu má stále za päťami, vždy o kúsok bližšie, než by mu bolo milé. Bez uvažovania schmatol zopár vecí a nastrkal si ich do ruksaka nad spací vak. Ruksak zavrel.

„Hotovo,“ zavřchal a s rozmachom si ruksak vyhodil na plece, takže Martha musela ustúpiť, aby ju nezasiahol. Potom rýchlo vykročil po prístavisku, aby sa dostal čo najďalej od nej.

O pár sekúnd mu však zase dýchala na chrbát.

„Tak kde je to?“ ozvala sa a Chester si vybavoval Willove pokyny. Počul Marthu popudene fučať – hnevala sa, buď naňho, alebo na situáciu.

To, že na ňom hlúpo visí, ho štválo, no ešte väčšmi sa desil občasných prejavov druhej stránky jej osobnosti. Často bez výstrahy strácala nervy a vtedy bývala zlá. Takmer sa jej bál.

„Neviem,“ odvetil čo najzdvorilejšie, „no ak Will vřavel, že je to tu, musí to byť tu.“

Pátrali medzi prízemnými budovami, všetko hrubými stavbami z betónu s nezasklenými oknami. Nedalo sa odhadnúť, na čo slúžili – na bielej omietke sa kde-tu črtali len načmárané čísla. No Chesterovi z tých barakov aj tak naskakovali zimomriavky. Uvažoval, či sem kedysi dávno nahnali vojakov, uväznili ich v tme a bez kontaktu so svetom. Pravdaže, teraz bolo všetko prázdne – zostali len trosky a kusy pokrúteného kovu.

Martha zafučala ešte hlasnejšie, čo veštilo ďalšiu oráciu, a vtedy svetlo, ktorým si pomáhal Chester, dopadlo na otvor.

„Aha! To je ono!“ ozval sa v nádeji, že ju umlčí. Dívali sa na priechod, ktorý vyrobil Will.

„Áno,“ bez nadšenia odvetila Martha.

Zdalo sa, že ju to sklamalo. Zdvihla kušu, akoby očakávala problémy, a vlezla do diery prvá. Chester pokrútil hlavou a nešiel hneď za ňou. No keď tam vlezol, zistil, že nohy ťahá cez smradľavú vodu. Zápach z nej stúpá o to silnejšie, o čo väčšmi ju čerili.

„Uf!“ zaúpel. V duchu sa utešoval, že aspoň necíti Marthu. Zazrel z vody trčať drevené dosky, potom zopár hrdzavých železných sudov.

Jeden bol prázdny a plával na boku. Keď sa voda rozhojdala, búchal o stenu – vydával dutý kovový zvuk, ako keď v diaľke na mori zvoní zvon.

No ozýval sa aj iný zvuk – pravidelné ťukanie. Chester zbadal, že o sud naráža prázdna plechovka od diétnej koly. Vyvalil na ňu oči, ako očarený pozoroval červené a strieborné nápisy – boli jasné, zreteľné a bezpochyby pomerne nové. Hneď sa mu zlepšila nálada. Tá plechovka od koly pochádzala z Povrchu a predstavovala kúsok jeho vlastného sveta. Zišlo mu na um, či ju neodhodil Will, keď sa spolu s doktorom Burrowsom vrátil do tohto podzemného prístavu – a potom preliezol do krytu na Povrchu. Predstava, že azda našiel spojivo s kamarátom, ho potešila.

Martha si všimla, že Chester zíza na plechovku, a šomraním ho pohнала vpred. Pre ňu ten odpad neznamenal nič. Prešli cez dvere do miestnosti so skrinkami. Presne tam, kde vrazil Will, objavili rebrík, ktorý im pomôže prejsť hore. Martha skúsila pevnosť jeho priečok a pomaličky začala liezť.

Naozaj som tu? To nie je možné!

Chester sa teperil za Marthou, a hoci si zakryl oči pred jasným svetlom, žiara oblohy ho premohla a oslepený sa zvalil na zem. Po štyroch zaliezol za krovie, kde sa už usalašila aj Martha. Zostali tam, kým sa Chesterovi neprispôsobili oči. Svetlo ani nebolo veľmi silné, keďže v to popoludnie halili slnko mraky.

„Tak sme tu, môj milučký,“ prehodila Martha.

Nastala Chesterova slávna chvíľa, chvíľa návratu domov z hlbín Zeme, po toľkých mesiacoch, že si ich radšej nechcel pamätať, po všetkom, čo musel pretrpieť. A vôbec mu to nepripadalo slávne.

„Sme v krajine zlých Pozemšťanov,“ pohľadavo doložila Martha. Díval sa, ako si okolo hlavy omotáva zafúľanú šatku a necháva len škáru na oči. Fľochla naňho spod privretých viečok a Chesterovi došlo, že ona si bude na svetlo zvykať omnoho dlhšie.

Potom mu čosi zišlo na um.

Teraz by som ju tu mohol nechať!

Čo keby jej ušiel? Martha poriadne nevidí a sotva ho doženie. *Máš šancu*, opakoval si. Jeho spoločníčka si poriadne odchrchlala. V nose jej

zachrapčal sopeľ a vzápätí začala dôsledne smrkať do šatky. Stískala si raz jednu, raz druhú nosnú dierku, ako keby z tuby zubnej pasty vytláčala aj posledné zvyšky.

Chester si spomenul, ako sa on, Will a Cal prvý raz dostali na banskú stanicu v Hlbinách a on urobil niečo podobne hnusné. Teda aspoň Willovi sa to hnusilo. To mu pripomenulo kamaráta a všetko, čo spolu prežili: dobré aj zlé. Chesterovi došlo, že už sa na Willa nemôže hnevať. Ani netušil, či Will prežil skok do Fajčiarky Jean, kam sa vrhol za otcom. Alebo či ho prežila Elliottová, ktorá sa dobrovoľne vybrala za nimi.

Chester sa striasol.

Možno zahynuli a už ich nikdy neuvidí.

Alebo azda pokračujú vo svojom úžasnom dobrodružstve, do ktorého sa s Willom pustili v pivnici domu Burrowsovcov, keď vstúpili do tunela. Áno, dobrodružstvo, uvedomil si Chester. Až mu prišlo ľúto, že preňho sa skončilo.

Tí traja iste prežívajú neuveriteľné veci... Will, doktor Burrows, Elliottová... Áno, Elliottová. Mal ju pred očami, akoby tu stála. Videl ju tak, ako keď vtedy vypila tekutinu z vlčieho oka, jej šibalský úsmev, s ktorým mu ponúkla čudesnú lahôdku. Nesmierne ju obdivoval, veď len vďaka nej a jej úžasným schopnostiam zostali chalani nažive. No predovšetkým obdivoval jej úsmev a spomienka naň ho teraz naplnila smútkom.

Chester vzdychol a pripomenul si, že je na Povrchu a treba zdvihnúť kotvy. Za posledné mesiace ušiel hrobárovi z lopaty toľkokrát, že v porovnaní s tým tu bude určite menej ohrozený.

To si aspoň nahováral, kým si Martha z nosa dolovala sivú hmotu a utierala si ju o už tak či tak špinavý kabát.

Božemôj.

Naozaj si napokon musím vybrať medzi Elliottovou a touto odľahlou staranou?

„Áno, sme tu,“ odvetil a odvrátil zrak od Marthy. „Na Povrchu.“

Šerilo sa a Martha videla čoraz lepšie. Zo skrýše zazreli zopár budov, všetky hranaté a prosté.

A tak sa po niekoľkých hodinách ukrývania v tme rozhodli vyhrabať spoza krovia. Opatrne sa presúvali pomedzi nepoužívané budovy býva-

lého letiska. Chester z Willovho rozprávania vedel, že sa nachádzajú v Norfolku, dobrých stopäťdesiat kilometrov od Londýna.

Prešli po ploche, ktorá vyzerala ako pochodový plác a ich kroky sa tam prízračne ozývali na asfalte, z ktorého v prasklinách vyrážala burina. Chester o chvíľu zazrel nákladiak, ktorý zrejme patrilo stavbárom alebo nejakým remeselníkom. Potom pri jednej budove zbadal lešenie a bolo mu jasné, že odkedy sa tam vynorili doktor Burrows s Willom, veci sa zmenili – ktosi sa pokúšal letisko rekonštruovať. Vzápätí v diaľke uvidel unimobunku. V oknách sa svietilo a vedľa parkoval Land Rover. Will ho upozornil, že tu hliadkujú ochrankári, zrejme sídlili tam. Vietor k nim privial smiech a hlasy.

„Mohli by sme ich požiadať o pomoc,“ nadhodil.

„Nie,“ pokrútila hlavou Martha.

Nemienil sa s ňou škriepiť, no keď boli od unimobunky o niečo ďalej, Martha ho chytila za plece.

„My pohanov o pomoc nežiadame! Nikdy!“ zavrčala a poriadne ním potriasla. „Pozemšťania sú zlí!“

„Aha... jasné...“ zhíkol, vystrašený jej zúrivosťou. Tá však pohasla rovnako rýchlo, ako vzbĺkla, a na tučnej tvári sa objavil úsmev. Chester sám nevedel, ktorej stránky Marthinej povahy sa bojí viac. Zato mu bolo jasné, že odteraz si musí dávať pozor na jazyk.

Druhá Rebecca bola rada, že jej pomáha slabá gravitácia, keď sa so sestrou na chrbte posúvala cez tunel. Hoci zranené dievča znovu zamdlelo, druhá Rebecca sa s ňou aj naďalej rozprávala.

„Neboj sa, niečo vymyslíme. A ty sa uzdravíš,“ mrmlala. V skutočnosti si tým nebola istá a začínala sa o sestru vážne báť. Provizórny obväz splnil svoju úlohu a spomalil krvácanie, no prvá Rebecca už aj tak stratila priveľa krvi. Nevyzeralo to s ňou dobre.

Druhá Rebecca sa však nemienila vzdať – kilometer za kilometrom kráčala v prachu pomedzi hrdzavé koľaje a vliekla svoje bremeno. Hoci minula už niekoľko vchodov do ďalších tunelov, rozhodla sa držať toho hlavného v nádeji, že ju vyvedie z bane.

Ešte väčšmi ju povzbudilo, keď narazila na niekoľko starých strojov: ďalší dôkaz, že tu kedysi fungovala civilizácia. Neskúmala zariadenia,

ktoré jej pripadali ako čerpadlá a generátory. Boli trochu zastarané, no predpokladala, že sú to varianty pozemskej techniky používané na hĺbkovú ťažbu. Kde-tu zazrela aj krompáče, lopaty a ochranné prilby.

Vedela, že sa musí dostať von – prinajmenšom preto, že od hladu a smädu ju chytal závrat. No chcela aj vymeniť sestrin provizórny obväz za niečo lepšie. Druhá Rebecca zakliala, keď si spomenula na poľné obvazy v bunde, čo musela zanechať na mieste, kde ich prepadli Will a Elliottová.

Po tom, čo jej niekoľko kilometrov robil spoločnosť len zvuk vlastných krokov, všimla si odrazu aj iný zvuk.

„Počuješ?“ spýtala sa, no nečakala od sestry odpoveď. Znelo to ako prerušované kvílenie. Znovu vykročila a za zákrutou tunela zacítila na tvári závan vzduchu. Čerstvého vzduchu. Hneď ožila a vykročila rýchlejšie.

Kvílenie silnelo a s ním aj vietor, až napokon kdesi hore rozoznala svetlo.

„Denné svetlo... áno, toto by mohlo byť ono,“ zamrmlala. Vyliezla ešte strmšou pasážou tunela a objavila zdroj osvetlenia.

Koľajnice pokračovali aj ďalej, no jeden bok tunela, ktorý mal byť zo skaly, vyzeral ako vystavaný z oslepujúceho svetla. Nezdalo sa umelé, no po toľkých hodinách v tme, kde si mohla svietiť na cestu len zelenkastým svetlom gule, naň sotva vládala pozrieť.

„Na chvíľu ťa zložím,“ povedala a opatrne položila sestru na zem.

Zaclonila si oči rukou a pobrala sa k svetlu. Vietor tu fúkal tak prudko, až ju tlačil dozadu.

Opakovala si, že musí trpezlivo počkať, kým sa jej zrak prispôsobí svetlu. Po chvíli mohla odtiahnuť ruku od tváre a cez zubatý otvor uvidela bielu oblohu. Zdalo sa jej, že je vysoko, nie ďaleko od oblakov – ak tam nejaké boli.

„Takže som sa celý čas trepala hore nejakým vrchom?“ zasyčala.

Pokrčila plecami a prešla bližšie k otvoru.

Potom udivene skríkla.

„Toto musíš vidieť! To je úžasné!“ zavolala na zamdletú sestru.

Hlboko pod ňou sa rozprestieralo mesto, cez ktoré pretekala rieka. Rieka sa vlievala do vodnej plochy a tá sa tiahla, kam oko dovidelo.

„More?“ hlesla.

Ešte väčšmi ju však udivilo mesto. Nielenže bolo obrovské, ale stáli v ňom aj veľmi veľké budovy. Aj z tej veľkej diaľky rozoznala obrovský oblúk, nie nepodobný Víťaznému oblúku v Paríži, okolo ktorého sa lúčovito rozbiehali široké ulice. Oblúk bol najvýraznejší, no boli tam aj iné veľké budovy, všetky pôsobili klasicky a stáli v pravidelných rozstupoch. Druhá Rebecca prešla zrakom ďalej od stredu mesta a uvidela rozsiahle oblasti plné menších budov – zrejme rodinných domov.

Toto rozhodne nebolo opustené mesto duchov.

Keď si ponamáhala zrak, rozoznala čosi ako vozidlá, čo z tejto vzdialenosti vyzerali menšie než blchy.

Začula pravidelné pulzovanie motora a nad mestom uvidela vrtuľník. Vôbec nepripomínal tie, čo už na Povrchu videla, nemal vrtule na nose a chvoste, ale na bokoch trupu. „Čo to má byť?“ zamrmlala.

Potom sa zadívala na more. Ak si zaclonila zrak pred odrazom slnka od jeho hladiny, uvidela množstvo lodí a člnov.

No najväčšmi ju oslovila aura poriadku a moci, čo stúpala z tohto mesta. Druhá Rebecca spokojne pokývala hlavou.

„Toto je niečo pre mňa,“ povedala.

Kapitola 3

Hoci Chester a Martha cítili únavu, vždy putovali ďalej iba v noci iba cez polia. Všetky obývané budovy a cesty široko obchádzali. Martha trvala na tom, že pôjde prvá, hoci Chester vedel, že nemôže mať ani najmenšiu predstavu, kam ich vedie. Netušil to ani on, no rozhodol sa zostať zatiaľ s ňou. Aj tak teraz nemal iný plán – rozhodne nie, kým sa jej nezbaví.

Cestou myslel na Draka a rozhodol sa, že by mu mal aspoň nechať odkaz. Ak to nevyjde, zavolá rodičom. No na obidva telefonáty potreboval telefón a musel počkať, kým sa k nejakému dostane. Veľmi dobre vedel, že Martha urobí všetko, aby mu zabránila hovoriť so „zlými Pozemšťanmi“, takže jej bude musieť nejako utiecť. Toto rozhodnutie ho na ceste poháňalo – zo všetkého najviac sa túžil zbaviť tejto ženskej.

Keď oblohu sfarbili prvé náznaky svetla, zastali na čistine uprostred malej zalesnenej oblasti obklopenej poľami. Brieždilo sa a Chester neveril, koľko je tam vtákov a aké sú hlučné. Všade zneli zvuky a mihotal sa pohyb. Aký to bol rozdiel oproti Podzemiu, na ktoré si Chester navykol – keď sa v ňom objavilo zviera, buď sa vás pokúsilo zožrať, alebo ste sa vy mohli pokúsiť zjesť jeho.

V Highfelde rozhodne nikdy nepočul toľko vtákov. *Som mestský chalan*, napadlo Chesterovi, keď vnímal kakofóniu vtáčieho spevu, no potom sa znovu zamyslel. Mal pocit, že život v Highfelde zanechal už veľmi dávno. Teraz ani sám nevedel, kto vlastne je.

Martha sa činila pri okraji čistiny, spájala konáre a pri kmeni jaseňa z nich stavala dva prístrešky. Na Chesterov vkus ich umiestnila príliš

blízko seba, no nemohol sa do toho miešať. Okrem toho sa cítil úplne vyčerpaný – túžil si ľahnúť a spať. Chystali sa ľahnúť si do spacích vakov zo skladu v kryte, a Chester práve vyťahoval ten svoj z rucksaka, keď začul sýčanie. „To ste boli vy?“ spýtal sa unavene a ani nezdvihol hlavu.

„Ticho!“ prikázala mu Martha pošepky.

„Čo ste vraveli?“ nechápal Chester.

V podrepe sa k nemu presunula. Práve sa otočil, aby zistil, o čom hovorí, keď ho zrazila na zem. „Ticho. Ticho. Ticho,“ opakovala, keď sa naňho zvalila a dlaňou mu zapchala ústa.

Marthinu tvár, osvetlenú lúčom z jeho svetelnej gule, delilo od jeho tváre niekoľko centimetrov. Chester mal nezávideniahodný výhľad na kučeravé ryšavé chlčky, čo jej rástli na brade.

„Nie!“ zvolal a pokúsil sa ju odtisnúť. Zostali na zemi bok po boku a ona ho stále odmietala pustiť. Okríkol ju, no opäť sa mu pokúsila zapchať ústa.

Odtláčal ju od svojej tváre, a keď sa častovali nadávkami, obaja dychčali od námahy. Chestera prekvapilo, aká je silná. Ich zápas sa zmenil na fackovanie – váľali sa po zemi medzi konárkami a suchým lístím.

„Prestaňte!“ zvolal Chester.

Stiahol ruku so stisnutou pästou, pripravený Marthu udrieť, ale vtom ho panika na zlomok sekundy opustila. Spomenul si na otcove prísne slová: *Nikdy neudri dámu.*

Chester zaváhal.

„Dámu?“ zašomral a v duchu si položil otázku, či Martha takémuto opisu zodpovedá.

Nejako však ten smiešny zápas zastaviť musel.

Zahnal sa na Marthu a zasiahol jej čeľusť. Myklo jej hlavou nabok a okamžite ho pustila. Chester nedokázal rýchlo vstať, tak sa od nej odplazil po štyroch.

„Dofrasa, čo je to s vami?“ zavolať z kraja čistiny. Báľ sa, že sa naňho znovu vrhne. Dychčal a ledva vládol hovoriť. „Čo ste úplne zošaleli?“

Začala sa k nemu plaziť, no potom sa zdvihla na kolená. Nezdalo sa, že by sa naňho hnevla. V očiach mala hrôzu, stisla pery a zdvihla zrak k vrcholkom stromov na okraji čistiny.

„Počul si to?“ zašepkala nástojčivo.

„Čo som mal počuť?“ spýtal sa Chester, pripravený vyštartovať preč, keby sa k nemu pohla.

„Ten hluk,“ odvetila.

Chester hneď neodpovedal. „Počujem len vtáky – celé milióny sprostých vtákov,“ odvetil. „To je všetko.“

„To nebol vták...“ Od strachu takmer koktala. Stále so zdvihnutou hlavou pozorovala sivú oblohu medzi stromami. „Bol to svetlonos. Počula som pleskot krídel. Prišiel sem za nami. Robievajú to – vravela som ti, že jeden z nich ma prenasledoval v Hlbinách. Keď sa raz na teba zavesia, nepresta...“

„Svetlonos? Sprostosť!“ prerušil ju Chester. „Iba čo nad nami preletel nejaký holub alebo vrabec. Tu nežijú svetlonosi, vy staré motovidlo.“

Už mal tých nezmyslov po krk. Svetlonosi boli obrovské dravce, ktoré trochu pripomínali nočné motýle, a stále mali chuť na mäso, najmä ľudské. Hoci pod povrchom Zeme, kde Martha donedávna žila, azda patrili k najhrozivejším tvorom, Chester odmietal pripustiť, že by ich nejaký prenasledoval až sem. „Tuším vám preskakuje!“ zvolal.

Masírovala si miesto na brade, kde ju udrel. „Len som ťa chcela zachrániť, Chester,“ povedala previnilo. „Chcela som ťa ochrániť, aby si zobral mňa... a nie teba.“

Chester nevedel, čo si má o tom myslieť.

Mrzelo ho, že ju udrel – ak bola naozaj presvedčená, že sa na nich chystá zaútočiť svetlonos, potom chápal, prečo sa správala tak čudne, a mal by jej byť vďačný. *Naozaj to mohol byť svetlonos?* Martha bola oči-vidne presvedčená, že ho počula, lenže ona podľa všetkého nebola pri zmysloch. Tvár mala strhanú a stále sa správala dosť podivne. Oči sa jej mihali sem a tam, akoby v stromoch niečo videla.

Vstala, šla dokončiť prístrešky a potom začala pripravovať jedlo. Keď bolo hotové, Chester ho bez slova prijal – bol príliš hladný a unavený na to, aby sa s ňou hádal. Jedli mlčky a Chester uvažoval nad ich šarvátkou. Rozhodol sa, že bez ohľadu na to, či tu svetlonos je, alebo nie je, nechce zostať s Marthou ani o chvíľu dlhšie, ako bude treba. Musí čím skôr zdrhnúť.

Druhá Rebecca neisto vyšla do slnečného svetla. Nezložila sestru hneď, chvíľu uvažovala, kam sa to dostali. Pred ňou sa rozprestierala úzka

skalnatá plošina, na ľavej strane ohraničená ostrými končiarimi. Končiare boli príliš strmé, aby sa na ne dalo vyliezť, hoci orientačný zmysel druhej Rebecce napovedal, že mesto leží za nimi.

Priamo pred ňou sa ešte niekoľko stoviek metrov tiahli koľajnice a končili sa v nízkej budove. Za ňou sa vinula poľná cesta. Rozmýšľala, či vedie dole do mesta.

Keď sa zdvihol vietor a fúkol jej do tváre dlhé vlasy, obrátila sa vpravo. „Vystúpili sme na horu,“ zašepkala a pozrela ponad vrcholky obrovských stromov, čo sa tiahli až k obzoru. „Sme na horskom hrebeni nad džungľou,“ povedala zamdletej sestre.

Ani ju to neprekvapilo. Od toho úžasného výhľadu na metropolu stále stúpala, hoci už aj vtedy bola v poriadnej výške.

„Asi pôjdem rovno za nosom,“ vzdychla a cestou popri koľajniciach po miernom svahu k budove zacítila na pokožke horúčavu. Plošina bola vystavená slnku a nebolo na nej ani stopy po vegetácii. „Musím ťa dostať do tieňa,“ povedala sestre.

Prvá Rebecca ticho zastonala.

Budova bola prostá, zbitá z vysušeného dreva a zhrdzaveného plechu. Druhá Rebecca zložila sestru a lepšie sa poobzerala. V jednom rohu stálo niekoľko vozňov. Pobrala sa k najbližšiemu a nabrala za hrst materiálu, ktorým bol ešte stále naložený. „Ťažba,“ zamrmlala a vysypala z dlane úlomky skál. Domyslela si, že v týchto vozňoch sa kedysi vyvážal odpad z bane v útrobach hory.

Rýchlo prehľadala zvyšok budovy, no nenašla nič užitočné. Keď sa blížila k dverám vzadu, skopla pár prázdnych pivových fliaš. „Stačila by aj voda,“ zašomrala, keď sa fliaše zastavili na betónovej dlážke.

Vyšla cez dvere von. Stáli tam tri staré trojtonové nákladiaky, z gumy na pneumatikách zostali už len tmavé hrčky. Druhá Rebecca sa dotkla emblému na otlčenej mriežke chladiča – hoci bol poškodený, rozoznala na ňom symbol, ktorý pripomínal staromódnu vesmírnu raketu, a pod ním meno.

„Blit...?“ prečítala nahlas, no zvyšné písmená chýbali. Vedľa nákladiaka objavila štyri veľké cisterny – do každej sa pravdepodobne zmestilo niekoľko stoviek galónov. „Benzín,“ usúdila, keď k jednej privoňala.

SÚBOJ V PODZEMÍ

Očami sledovala poľnú cestu. „Takže toto je naša cesta dole,“ povedala. Mala pravdu – očividne to bol jediný prístup na horu – či už pre nákladiak, alebo pre peších.

V hukote vetra začula sestriho volanie. Obidve boli dehydrované a súrne potrebovali vodu, no prvá Rebecca ešte súrnejšie potrebovala lekársku pomoc. Druhá Rebecca vedela, že inak sestra sotva prežije.

Druhá Rebecca sa práve otáčala k sestre, keď kútikom oka niečo zachytila. Znehybnela.

Nad stromami vyletela po zvislej dráhe svetelná raketa. Tenkou karmínovou čiarou prešla bielu oblohu, ako keď chirurg prvý raz zareže do mladej pokožky.

Tá raketa nepredstavovala len znak života. Nebola to totiž hocijaká svetelná raketa. Pre styxku bola veľmi dôležitá jej farba.

„Hurá!“ zašomrala a vysušené pery sa jej zvltnili do úsmevu. „Tri... dva...“ nedočkavo odratúvala sekundy, od vzrušenia takmer nedýchala.

„Jeden!“ zvolala.

Svetelná raketa pokračovala po svojej dráhe a odrazu prudko zmenila farbu z červenej na čiernu. Na najtmavšiu možnú čiernu. Potom nastala tichá explózia a raketa sa premenila na oblak, ktorý vzápätí bez stopy zmizol.

„Červená a čierna!“ zvolala druhá Rebecca a zopla ruky. „Nech žije ŠOP!“ Myslela tým Štandardný operačný postup, pretože práve zbadala jeden z jeho signálov.

Už sa široko usmievala.

Niekde v džungli sa pravdepodobne nachádza aspoň jeden z jej profesionálne vycvičených a vybavených vojakov a pokúša sa komunikovať s ďalšími styxmi v okolí. Limitátori väčšinou pracovali v prísnom utajení a svoju prítomnosť odhaľovali len vo výnimočných situáciách. A toto rozhodne bola výnimočná situácia. Druhá Rebecca nepochybovala, že ten signál bol určený pre ňu a jej sestru.

Musela na signál odpovedať, oznámiť polohu. Zúfalo sa obzerala, až jej zrak padol na cisterny. „To je ono,“ povedala hlasom zastretým od vzrušenia.

Za pokus to stálo. Keď prešla pohľadom po obzore, z džungle stúpalo zopár bielych stĺpov dymu z bežných ohňov, tie však boli ďaleko. Keby rozložila oheň, možno by to ako signál stačilo.

Potom si však uvedomila, že nemá nič na zapálenie, len svoje šaty. Ak aj v cisternách zostalo dosť paliva, ako ho zapáli? „Mysli, myslí, myslí!“ zvolala. Zdvihla hlavu k slnku a dostala nápad. „Sklo! Fľaše!“ skríkla.

Rozbehla sa do budovy. „Budeš v bezpečí,“ povedala sestre, keď ju rýchlo niesla dozadu ku koľajniciam pri vchode do bane. K budove sa vrátila sama a zdvihla jednu z fliaš od piva, ktoré predtým zhodila. Vy-niesla ju von a prezrela cisterny.

K palivu v cisternách sa mohla dostať len cez poklopy. Vyzbrojila sa dlhou palicou a vyštverala sa na prvú cisternu, ktorá sa pod jej váhou prehla. Hrdza prežrala kov a druhá Rebecca videla až dovnútra. Palivo sa dávno vyparilo, takže cisterna jej bola nanič. Styxka zakliala.

Preskočila na ďalšiu cisternu. Tá bola v lepšom stave, a keď na ňu druhá Rebecca dopadla, kov zadunel. Pokúsila sa odkrútiť poklop, no ten sa ani nepohol.

„No tak!“ Šlo o čas – na signál musí odpovedať čím skôr. Zaprela sa do poklopu palicou, potom sa ho znovu pokúsila odkrútiť. Po veľkom dychčaní a páčení sa konečne zvrtoľ. Keď Rebecca zložila poklop, vyšší tlak v cisterne zasyčal a von sa vyvalili benzínové výpary, nad ktorými styxka pokrčila nos.

„Super,“ povedala, strčila do cisterny palicu a vzápätí ju vytiahla. Drevo bolo mokré od paliva – Rebecce odľahlo, že cisterna je takmer plná. Palicu ešte niekoľkokrát namočila, aby sa benzín rozliol okolo otvoru, a potom zoskočila dole.

Na zemi rozbila fľašu o skalú a vzala si črep – dutý kruh z dna. Očis-tila ho o košeľu. Klesla na kolená s palicou v ruke. Naklonila sklo, aby snečné lúče dopadali na drevo vlhké od benzínu.

Slnko tak páľilo, že keď sklenený kruh ešte zosilnil lúče, v priebehu pár sekúnd podpálili benzín. Druhá Rebecca vyskočila na nohy a vystrela sa, dávala pozor, aby improvizovaná pochodeň nezhasla. Musí trafiť vrch cisterny. Zamierila a hodila pochodeň. Potom sa zvrtila a utekala preč tak rýchlo, ako len vládala.

Prebehla sotva dvadsať metrov, keď sa ozvalo puknutie a palivo sa vznietilo. O milisekundu nastal ohlušujúci výbuch. Odstredivá sila od-trhla hornú časť cisterny a vymrštila ju do vzduchu. Druhú Rebeccu zhodila na zem. Styxka cítila na krku spaľujúcu horúčavu, ale plazila sa

SÚBOJ V PODZEMÍ

ďalej. Vzplanuli ďalšie dve cisterny, vybuchli takmer naraz a plamene z nich vyšľahli nad nákladiak a budovu.

Kým druhá Rebecca dobehla k sestre pri vchode do bane, nákladiak a budova boli v plameňoch a k oblohe stúpala dym. Hustý a čierny, iný ako tie v džungli.

Rachot výbuchov prebral prvú Rebeccu.

„Čo je to?“ hlesla a pokúšala sa zaostriť zrak na žiaru.

„Posily,“ odvetila druhá Rebecca.

„Hm?“ zamrmlala jej sestra.

„Naši vedia, že sme tu, a poslali nám pomoc,“ oznámila jej so smiechom druhá Rebecca. „Máme limitátorov!“

Limitátori, ktorí sa ako pozorovatelia vyšplhali na vysoké stromy v džungli, zbadali, že zo vzdialeného horského hrebeňa stúpa dym. Na obzore preťal oblohu ako tmavá jazva, takže silnými ďalekohľadmi ho nemohli prehliadnuť. Traja pozorovatelia nekričali na svojich druhov dole, ale zaostrili ďalekohľady na zdroj dymu a niekoľko sekúnd ho pozorovali, aby nadobudli istotu. Horský hrebeň bol príliš rozsiahly, aby sa dalo určiť, kto oheň založil, množstvo dymu rástlo, akoby sa plamene rozhořeli len pred chvíľou.

Pozorovatelia si vymenili signály a rýchlo sa spustili na zem, kde čakali ostatní členovia oddielu. Keď od stromov na okraji čistiny odviazali psy, nepadlo ani slovo. Päťdesiatčlenný oddiel limitátorov vyrazil cez lúky k hore.

Doteraz nemali čo robiť. V džungli sa im pachovú stopu dvojčiat nepodarilo zachytiť. No teraz videli odpoveď na signál a pôjdu za dymom, až kým nedôjdu na vrch k jeho zdroju. Urobia všetko, čo bude treba.

Už ich nič nezastaví.

Keby ich niekto videl, mohol by rýchlo utekajúcich ľudí a psov mylne považovať za veľký tieň.

Tieň búrkového mračna.

Kapitola 4

„Dopekla, kde to mesto je?“ zavrčala. Druhá Rebecca odhadovala, že kráča dolu svahom už najmenej päť kilometrov, no poľná cesta viedla len dnom strmého údolia. Stráne jej zakryli výhľad na džungľu a už vôbec neumožňovali odhadnúť, ako hlboko ešte musí zísť a ako ďaleko od mesta sa nachádza. Pritom kombinácia horúčavy a sestrinho tela v náručí ju už oberala o posledné sily.

Práve uvažovala, že nutne potrebujú vodu, keď zbadala, že chodník sa prestáva zvažovať – a dokonca stúpa.

„To nie!“ zvrískla.

Výkrik trochu prebral prvú Rebeccu, ktorá striedavo zamdlievala a otvárala oči. „Will,“ zachrčala. „Zabijem ho. Zlomím mu väzy.“

„Fajn, hlavne, že myslíš pozitívne,“ pochválila ju sestra. Krvácanie sa vďaka provizórnemu obvazu spomalilo, no nezastavilo. „Čoskoro tam budeme. A neboj sa, rana je v dobrom stave,“ klamala druhá Rebecca, ktorá si až pridobre uvedomovala lepkavú vlhkosť, čo vsakovala do koše aj jej.

Keď po niekoľkých hadovitých zákrutách začal chodník znovu klesať, druhej Rebecce sa nesmierne uľavilo. Po pár minútach sa konečne vyvliekli z úžľabiny a ona uvidela okolie.

Zastala a žmurkala, lebo do očí jej tiekol pot. „No len sa pozri!“

Nielenže zišla z tej hory. Ešte čosi jej náramne zlepšilo náladu.

Pred sebou mala skutočnú cestu. Viedla pozdĺž vysokánskeho múra zakončeného ostnatým drôtom. A druhá Rebecca zazrela aj niečo dôležitejšie. Za múrom sa tiahol do diaľky rad továrenských komínov, ob-

rovských, hranatých a pravidelných. „Toto musíš vidieť!“ pošepla sestre. „Už sme takmer tam!“

Prvá Rebecca zastonala, zdvihla hlavu a pokúsila sa zaostriť zrak. „Civilizácia,“ šepala.

„Hej. Lenže ktorá?“ Druhej Rebecce nešla do hlavy veľkosť tých komínov.

„To je fuk. Pohni sa. Cítim sa otrasne.“

„Prepáč,“ vzdychla druhá Rebecca a vykročila. Pod nohami nemala asfaltku, ktorá by na slnku zmäkla, ale svetlý betón. Vyzeral ako hladký vápenec, bol dokonale rovný a precízne opracovaný. Možno to bola len vedľajšia cesta k nejakej fabrike, no ten, kto ju postavil, si dal záležať. Mal zrejme rád akurátnu robotu.

Druhá Rebecca už v diaľke rozoznala ďalšie komíny a zhruba o dvadsať minút sa na obzore zjavil druhý priemyselný komplex. Slnko sa odrážalo od objemných oblých antikorových stavieb, medzi ktorými sa týčili štíhlejšie stĺpy a poprepletané potrubie, tiež z lešteného antikora. Z nespočetných ventilov sa dvíhali obláčiky pary alebo azda bieleho plynu a syčali, akoby šomrali na tú drinu v horúčave.

Rebecca sa už na pevnom podklade pohybovala rýchlejšie a všimla si, že múr pri ceste sa končí tesne pred druhým komplexom. Ocitla sa na jeho rohu a naľavo uvidela omnoho širšiu cestu, dvojprúdovú vozovku rozdelenú ostrovčekom s palmami.

Vzduch tesne nad cestou bol taký prehriaty, že pripomínal rozochvené mláčky ortuti. Druhá Rebecca márne napínala zrak, nevidela ani človečika, len o niečo ďalej zaparkované akési vozidlo. Rozbehla sa k nemu a cestou si všimla, že všetko je čisté, bez trosiek, ba aj palmy na ostrovčeku pôsobia opatrovane. Toto a k tomu skutočnosť, že továreň pravdepodobne pracovala, jej našepkalo, že onedlho narazí na ľudí. Ľudia znamenali pomoc pre sestru.

„Je to auto,“ povedala druhá Rebecca, keď sa ocitla takmer pri ňom. „No aký typ?“

Jemne zložila sestru a začala s prehliadkou. „Trochu mi pripomína volkswagen, chrobáka,“ prehodila. Lenže auto bolo väčšie a zavalitejšie ako všetky volkswageny, ktoré na Povrchu videla, ba malo aj širšie pneumatiky. Karoséria bola strieborná, a hoci sa na nej nedala nájsť ani

škvrnka hrdze, nevyzerala celkom nová. Rebecca si zaclonila oči dlaňou a nazrela cez dymové sklá, či uvidí niečo z interiéru. Bol úplne prostý: len nafarbená kovová prístrojová doska s bežnými ciferníkmi. Skúsila otvoriť dvere na strane vodiča, ale boli zamknuté, a keď prechádzala okolo predku auta, zastala. „Fakt je to volkswagen,“ zamrmala pri pohľade na logo z kovu. „Lenže tento model som v živote nevidela.“

Vtom začula hukot a zvrtila sa, aby videla na cestu. Cez opar z horúčavy rozoznala veľké vozidlo, možno nákladník, ktoré preradilo na vyššiu rýchlosť a na akejsi križovatke zrýchlene opustilo dvojprúdovku.

„No poď, dievča,“ zašomrala a zdvihla sestru. Prvá Rebecca odpovedala čímsi nezrozumiteľným – v jej stave ju čudné autá naozaj nezaujímali. Tvár mala bielu ako stena, len pod očami tmavé kruhy. „Už sme fakt blízko, len vydrž,“ opakovala druhá Rebecca a dúfala, že keď sa ocitnú na konci cesty, nájdu pomoc. A čo najrýchlejšie.

Chester sa pomaly vyvliekol zo spacieho vaku. Slnko už bolo vysoko, no netušil, koľko môže byť hodín. Zaškúlil pomedzi konáre úkrytu a zazdalo sa mu, že vidí siluetu spiacej Marthy. Pripomínala hromadu špinavej bielizne – a tak nejako ju aj celý čas vnímal. Pár minút ju pozoroval, či sa pohne.

Tá stará čudáčka ešte chrápe, musím zmiznúť, pomyslel si a jasne si spomenul, ako sa naňho vrhla pod zámienkou, že na nich striehne svetlos. To už bola naozaj posledná kvapka – nemal chuť znášať ďalšie jej výstrelky.

Niežeby som jej bol zaviazaný, povedal si a čo najtichšie sa celý vytiahol z vaku. *Vôbec ma nepotrebuje. Postará sa o seba aj sama.*

Chester znovu pozrel na Marthu. Mal prostý plán: vráti sa do Londýna, aj keby sa tam mal trepať peši. A keďže nemá peniaze, naozaj sa musí spoľahnúť na nohy. Iba že by ho niekto odviezol. Alebo by sa mohol prihlásiť úradom. Lenže to nepôjde, lebo Will ho varoval, že styxovia majú všade svojich agentov. Budúcnosť mu pripadala pochmúrna a prinajmenšom neistá, no hocičo bolo lepšie než trčať s bláznivou Marthou.

Napriek zmeraveným kĺbom si nasadil ruksak a po štyroch preliezol po suchom lístí, ktoré nepríjemne šuchotalo.

SÚBOJ V PODZEMÍ

Už bol niekoľko metrov od úkrytu, keď sa posledný raz obzrel, či sa Martha nehýbe.

„Spal si dobre?“ veselo ho oslovila.

Zvrtol sa a dlane sa mu na lístí šmykli. Takmer padol na nos.

Skrývala sa v tieni ovísajúcich konárov starého stromu. Na zemi pri nej vetrík preháňal perie z troch doružova ošklbaných vtáčikov. Martha práve čistila štvrtého, a ako tam tak sedela s rozťahnutými nohami, pripomínala nejaké obscénne prerastené batola, čo sa hrá s bábikou. Chester podľa veľkosti koristi odhadol, že ulovila lesného holuba.

„Mhm, áno,“ prikývol a meravo zíal, ako Martha šklbe ochabnuté telo.

„Tieto hlúpe pozemské potvory sa lovia ľahko,“ pochválila sa a položila ošklbaného holuba k ostatným. „Okrem toho som našla hriby,“ doložila a ukázala na hromádku pri vtákoch.

Zapálila oheň a začala nad ním opekať prvého z nich. Chester si pomyslel, že sa celkom slušne prispôsobila novému prostrediu. Sám nevedel, či vytušila, že sa ju chystal opustiť.

Druhá Rebecca kráčala priemyselnou zónou, až objavila otvorenú bránu v ďalšom múre. Ešte stále nebola na konci dvojprúdovej vozovky, ktorá sa pred ňou tiahla do diaľky a podľa všetkého ju zase pretínal masívny oblúk.

Vošla do brány.

Zahrmelo a z oblohy sa spustil dážď. Druhá Rebecca počula, ako kvapky syčia na horúcej dlažbe. Jej sestra pohla hlavou. „Super,“ šepľala prvá Rebecca, keď jej voda osviežila tvár. Otvárala ústa, akoby sa chcela napiť.

No jej sestra si sotva všímala, že ju bičuje čoraz hustejší lejak. Stála pod bránou a vyvaľovala oči na to, čo sa črtalo za ňou.

Rady domov.

Autá.

Ľudia.

„Dobrý bože,“ vydýchla.

Vyzeralo to ako hociktoré európske mesto – architektúra nepôsobila moderne, no domy a obchody mali čisté a poopravované terasy. Preniesla

sestru cez bránu, kráčala stredom širokej ulice a obzerala sa okolo seba. Odkiaľsi k nej doľahli taktly opery, tenké a ostré, akoby ich niekto pískal na píšťalke, a druhá Rebecca pozrela na otvorené okno o čosi ďalej.

„Nemajú lampy,“ prehodila, keď jej došlo, že v tomto svete nikdy sa nekončiacich dní je pouličné osvetlenie zbytočné.

Vykročila k najbližšej budove. Odhadla, že to bude nejaký úrad, lebo všetky okná mala zatemnené roletami. Pri dverách našla medenú tabuľku s vyrytým menom a nejakými údajmi. „Schmidts,“ prečítala. „Zahnärzte. Nach Verabredung.“

„To je po nemecky... zubár,“ zamrmlala prvá Rebecca, keď otvorila jedno oko. „Aspoň mi opraví polámané zuby.“

Druhá Rebecca sa jej chystala odpovedať, no otočila sa a kohosi zbadala. Z vedľajšieho domu vyšla žena a za ňou dvaja malí chlapci. Cúvala po schodíkoch na chodník a pokúšala sa kryť deti dáždnikom. Na sebe mala krémovú blúzku a sivú sukňu klasickej dĺžky, na hlave klobúk so širokou strieškou. *Toto nevyzerá na najnovšiu módu*, pomyslela si druhá Rebecca. Chlapci nemali viac ako šesť či sedem rokov a oblečení boli v rovnakých hnedých kabátikoch a krátkych nohaviciach.

„Hm... zdravím vás,“ čo najmilšie sa ozvala druhá Rebecca. „Veľmi potrebujem vašu pomoc.“

Žena sa otočila a od hrôzy otvorila ústa. Potom zvrieskla a pustila dáždnik, ktorého sa zmocnil vietor a hnal ho po ulici. Chytla deti za ruku a na úteku ich takmer strhla z nôh. Stále vrieskala, no chlapci sa užasnuto obzerali za mladými styxkami.

„Asi nie sme vhodne oblečení,“ poznamenala druhá Rebecca. Sestry mali zamazané tváre, špinavé a obhorené šaty pokryté blatom a krvou.

„Čo sa deje? Tak zoženieš mi už pomoc?“ ozvala sa slabým hlasom prvá Rebecca, keď si jej sestra sadla na spodný schodík pred budovou, odkiaľ práve vyšla tá žena.

„Trpezlivosť,“ zamrmlala druhá Rebecca. Oprela sestru o zábradlie a prešla k obrubníku. Pozrela do jarku, kde sa hromadila dažďová voda a stekala do kanálov. „Neboj sa, onedlho si nás všimnú,“ doložila a odhrnula si z tváre premáčané vlasy.

A naozaj – ani nie o tridsať sekúnd zaujúbali v metropole sirény, ich zvuk rezonoval medzi budovami. Na opačnom rohu sa zhromaždila

skupinka zvedavcov, ktorí vyvažovali oči na obe Rebeccy, no nepriblížili sa k nim.

Na mokrej ulici zasvišťalo auto a zabrzdilo. Bol to vojenský nákladník. Vyklopil oddiel vojakov s pripravenými puškami. Druhá Rebecca odhadla, že ich je okolo dvadsať. Ďalší vojak vystúpil z kabíny nákladníka a vykročil k nej, mieriac na dievčatá pištoľou.

„Wer sind sie?“ vyštekol mladý vojak na druhú Rebeccu.

„Pýta sa, kto sme,“ zamrmlala prvá Rebecca. „Tuším je nervózny.“

„Viem. Nemčinu ovládam rovnako ako ty,“ odsekla sestra.

„Wer sind sie?“ zopakoval vojak a tentoraz každé slovo zdôraznil pohybom ruky.

Rebecca sa obrátila k nemu, lebo ho pokladala za veliteľa. Prezrela si jeho pieskovú uniformu, ktorá v daždi rýchlo tmavla. „Meine Schwester braucht einem Arzt!“ vyslovila s bezchybným prízvukom.

„Áno... potrebujem doktora,“ zamrmlala prvá Rebecca.

Vojaka tá veta očividne prekvapila a ani nereagoval. Namiesto toho vydal rozkaz a ostatní vojaci sa s namierenými zbraňami zoradili za ním. Celá formácia sa pomaly pohla k dievčatám.

Oslepujúco sa zabľyslo a znovu zahrnelo.

Vojaci odrazu zastali.

Druhá Rebecca si uvedomila, že už nepočuje plechové tóny opery.

Ak bol vojak doteraz nervózny, v tejto chvíli mu už na tvári jasne rozoznávala strach. Ostatní vyzerali rovnako vydesene.

Mali čistý, neriedený strach.

„Einem Artz,“ zopakovala. Netušila, čo ich tak desí. Potom začula tiché vrčanie a zvrtila sa za ním. Muži, ktorí vychádzali z ulice za jej chrbtom, vyzerali, akoby sa zhmotňovali v lejaku. Ich sivohnedé maskovacie uniformy dokonale ladili s mihotajúcou sa vodou, takže pripomínali pohyblivé ľudské tieň.

„Super načasovanie,“ ocenila druhá Rebecca, keď brigáda limitátorov zastala ako jeden muž. Cez celú ulicu sa ich rozťahlo asi štyridsať a zamierili na nemeckých vojakov. V pravidelných intervaloch sa v rade vyskytovali psovodi, ktorí ledva držali psy na remienkoch. Tie vydávali prízračné zvuky: v hrdlách im vibrovalo tiché kňučanie a nedočkavo vyhrnuté gamby odhaľovali ostré zubiská.

No mladý vojak a jeho chlapi nepozerali na psy. Fascinovali ich lebkovitú tváre limitátorov s očami ako vyvrátené čierne diery.

Ani jedna strana sa nepohla. Nebyť lejaka, vyzerala by celá scéna ako z fotografie.

Druhá Rebecca vykročila doprostred cesty a zastala medzi dvoma líniami vojakov. „Offizier?“ opýtala sa nemeckého vojaka. Teraz už bola rovnako pokojná a sebaistá, akoby sa obyčajného pozemského policajta pýtala na adresu.

Vojak odtrhol pohľad od limitátorov, zadíval sa na štíhle dievča v otrhanom odevu a nemo prikývol.

„Ich...“ začala.

„Viem po anglicky,“ prerušil ju – a naozaj, mal len slabý nemecký prízvuk.

„Fajn. Takže potrebujem...“

„Pošlite týchto vojakov preč,“ prerušil ju.

Druhá Rebecca neodpovedala, len si skrížila ruky na hrudi a rozkročila sa. „Ani náhodou,“ odsekla. „Netušíte, proti čomu stojíte. Toto sú limitátori a urobia, čo im poviem. A hoci to možno nevidíte, na stretchách majú svojich ostreľovačov. Ak by vám alebo vašim mužom čo len zišlo na um vystreliť...“

Nedokončila vetu, no všimla si, že hoci jej ďalej mieri pištoľou na hrudník, ruka sa mu chveje. „Teraz sem privediem dvoch mužov,“ povedala. „Jeden z nich je zdravotník, ktorý pomôže mojej sestre. Má prestrelené brucho a bez pomoci zomrie. Toto nie je agresia, tak povedzte svojim ľuďom, aby nestrieľali.“

Vojak zaváhal a pozrel na prvú Rebeccu pri zábradlí, kam ju oprela sestra. Nemecký dôstojník vyzeral ako stelesnenie dokonalého zdravia: plavé vlasy, jasné modré oči a opálená pokožka na tvári aj predlaktiach. „Dobre,“ prikývol a obrátil sa na svojich, aby nestrieľali.

„Ďakujem,“ zdvorilo kývla hlavou druhá Rebecca, vyriekla zopár slov v styxskom jazyku a zdvihla ruku.

Z radu sa odpojili dvaja limitátori. Prvý vykročil k prvej Rebecce a zdvihol ju zo schodiska. Druhý podišiel k druhej Rebecce a čakal. Bol to generál, najstarší a najvyšší veliteľ prítomných limitátorov s výraznou bielou jazvou v tvare písmena S na líci a so šedinami na sluchách.

SÚBOJ V PODZEMÍ

Rebecca naňho ani nepozrela, len znovu oslovila nemeckého dôstojníka. „Povedzte, ako sa volá toto mesto?“

„Nová Germánia,“ odvetil a zadíval sa na generála limitátorov.

„A v ktorom roku ste sem prišli?“

Zamračil sa a potom odvetil: „Poslední z nás sa tu usadili v... v... neunzehn... ähm... vierzig...“ Odmlčal sa, pátral po slovách.

Pomohol mu jeden z jeho vojakov. „V tisícdeväťsto štyridsiatom štvrtom.“

„Pred koncom vojny. To mi už došlo,“ prikývla druhá Rebecca. „Všetci vieme, že Tretia ríša vyslala na póly expedície, aby preverili platnosť teórie o dutej Zemi. No nevedeli sme, že tie výpravy boli úspešné.“

„My nie sme Tretia ríša,“ kategoricky sa ohradil nemecký dôstojník. Aj v nevýhodnej situácii sa očividne urazil.

Druhá Rebecca však pokračovala: „To je jedno. Asi máte v nákladiaku vysielачku alebo nejaký iný komunikačný prostriedok. Ak sa vy a vaši muži chcete z tejto patovej situácie dostať živí, choďte si pohovoriť s veliacim dôstojníkom. Spýtajte sa ho, či vie o...“

Až teraz kývla hlavou limitátorskému generálovi, ktorý stál v pohove so zbraňami v oboch rukách. „... doplnku šesťdesiatšesť k materiálu Unternehmen Seelöwe – Operácia Tuleň. To bol nacistický plán na inváziu do Anglicka, ktorý vznikol medzi rokmi 1938 a 1940.“

Nemecký dôstojník neodpovedal, len pozeral na dlhú pušku s nočným zameriavačom, ktorú držal limitátorský generál.

„Hovorí vám niečo meno admirál Erich Raeder?“ opýtal sa ho generál.

„Áno,“ prikývol Nemeck.

„Je v tomto mieste niekto z jeho štábu alebo človek, čo má prístup k záznamom o jeho vtedajších operáciách?“

Nemecký dôstojník si zotrel z tváre dažďovú vodu, akoby chcel zamaskovať, že ho to celé zmáha.

„Dobre ma počúvajte, lebo je to dôležité,“ prikázal mu limitátorský generál tónom vyhradeným pre podriadených. „Spýtajte sa svojich veliteľov na doplnok 66 k plánu invázie, v ktorom sa spomína Mefistofeles.“

„To sme boli my. Mefistofeles bolo krycie meno styxov,“ ozvala sa druhá Rebecca. „Styxovia v Anglicku aj v Nemecku s vami spolupracovali. Vtedy sme stáli na strane Nemecka a tak je to doteraz.“

Generál ukázal rukou v rukavici na nákladiak. „No tak, človeče! Nájdite niekoho, kto vie o operácii Tuleň a jej šesťdesiatom šiestom doplnku.“

„Musíme túto situáciu vyriešiť, aby ste nemuseli zahynúť ani vy, ani nik z vašich mužov,“ povedala druhá Rebecca. Pohľadom zaletela k sestre uloženej na deke, ktorú pod ňu na dlažbu rozprestrel zdravotník. Už jej do ruky vpichol infúziu, no druhá Rebecca vedela, že sestre by bolo lepšie v nemocnici. „A rýchlo, prosím. Myslite na moju sestru.“

Nemecký dôstojník súcitne prikývol a čosi povedal svojim vojakom. Potom sa rozbehol k nákladiaku.

Druhá Rebecca sa usmiala. „Je fajn stretnúť sa zase so starými priateľmi, však?“ oslovila limitátorského generála.

Chester spal len krátko, keď ho prebrali kŕče v bruchu. Najskôr ležal a opakoval si, že to prejde, no márne. Bolesť sa zhoršovala, až musel vyliezť z úkrytu a utekať do krovia, kde sa vyvracal. Dávanie však neprešlo, až napokon mu v žalúdku nezostalo vôbec nič. Od kyseliny ho páliło hrdlo.

Keď sa dotackal späť do úkrytu, bledý a spotený, čakala ho tam Martha.

„Bolí ťa brucho? Aj mňa. Dám ti na to niečo?“ Ani nečakala na odpoveď a pokračovala: „Uvarím čaj, ten ti pomôže.“

Sadli si k ohňu a Chester sa prinútil chlipkať vlašnú tekutinu. Keď sa kŕče ozvali znovu, odbehol, no tentoraz nevracal, postihla ho hnačka.

Ledva sa dotackal späť a Marthu našiel pri ohni.

„Je mi strašne zle,“ zaúpel.

„Choď si pospať. Asi sme len niečo chytili,“ odvetila. „Pomôže nám odpočinok a teplé tekutiny.“

Prešlo mu to však až po takmer dvoch dňoch a na útek musel zabudnúť. V takom zúboženom stave by sa nedostal ďaleko. Ako prechádzal od horúčkovitého spánku k blúzneniu, zúrilo, že je taký závislý od Marthy, no nevedel, čo iné mu zostáva. Keď sa napokon zotavil natoľko, že v sebe udržal pevnú stravu a vracali sa mu sily, pripravili sa na ďalšiu etapu bezcieľneho putovania.

„Martha, nemôžeme sa tu len takto motať. Čo budeme robiť?“ spýtal sa jej. „Navyše mám plné zuby toho vtáčieho mäsa. Vlastne z neho mi bolo tak hnusne.“

„Nemôžeme si vyberať,“ odsekla. „A zle prišlo aj mne, tak sa nešťaujú.“

Chester na ňu úkosom pozrel. Tvrdila, že tie problémy mala tiež, no nevšimol si, že by bola utekala do kríkov alebo sa ponosovala na bolesti brucha. Na druhej strane, vtedy si ju sotva všímal.

Zvečerilo sa, zbalili sa a vykročili. Chester sa stále cítil slabý a do rána ísť nevládal, takže ešte pred úsvitom sa utáborili v ďalšom lese. Takmer ho porazilo, keď sa mu ani nie polhodiny po jedle znovu vzbúril žalúdok a vrátili sa kŕče. Tentoraz to bolo ešte horšie a Martha ho musela odvieŕť od ohňa do skupinky stromov, kde mu dopriala trochu súkromia, kým zase prudko vracal.

Niekoľko dní ho potom musela kŕmiť lyžičkou, tak sa mu triasli ruky. Stratil pojem o čase, od podvýživy upadol do letargie, až ho Martha jednej noci prebudila a zamrmlala, že sa musia pobrať ďalej. Vyzvedal, prečo tak zrazu, no neodpovedala. Pomyslel si, že možno zase začula toho imaginárneho svetlonosa.

Našťastie sa už natoľko zotavil, že mu zo dve hodinky chôdze nerobili problémy. V daždi šli povedľa polí, až sa ocitli pri opustenej stodole. Strecha bola deravá a vnútri sa vršilo hrdzavé poľnohospodárske náradie, no Martha po chvíli vypratala jeden roh. Aspoň boli chránení pred živlami a mohli sa usušiť.

Chestera nešťvala len choroba, ale aj to, že bol doteraz stále premočený na kosť. Nohy sa mu odierali o nohavice a pokožka medzi prstami podozrivo obelela, dokonca sa šúpala. Obaja sa nutne potrebovali prezliecť do čistého a všetko, čo mali na sebe, opratť. Chester si uvedomil, že Martha mu už tak nesmrdí, a pripísal to pachu vlastného potu, ktorý mu stále udieral do nosa.

Sedeli schúlení v spacích vakoch a Chester už mal všetkého plné zuby.

„Viac neznesiem,“ povedal jej. Zízal pred seba a špinavými rukami si pri krku pridŕžal spací vak. „V živote mi nebolo tak zle a obávam sa, že to bude len horšie. Martha, už to nevydržím.“ Pregelgol slzy. „Čo ak je to so mnou vážne a potrebujem lekára? Pustili by ste ma na vyšetrenie? Veď aj tak nesmerujeme na konkrétne miesto, však? Nemáme plán.“ Chester nadobúdal podozrenie, že sa motajú v kruhu, no nevedel to dokázať.

Martha mlčala a potom prikývla. Zadívala sa na deravú strechu. Okom jej škaredo pomykávalo. „Zajtra,“ zasyčala. „Zajtra to vyriešime.“

Chester netušil, čo tým myslela, no po celom dni v stodole sa znovu vydali na pochod. Výnimočne nepršalo a Chester sa tomu tešil. Bol presvedčený, že sa blížia k pobrežiu, cítil to vo vzduchu a občas začul výkrik čajky. Spomínal na rodinné dovolenky pri mori a čoraz častejšie myslel na to, že sa odpojí od Marthy a vráti sa k rodičom.

Kráčali pod jasnou nočnou oblohou a Chester práve pozeral na vrch a myriady hviezd, čo nad ním viseli ako nejaký ligotavý gobelín, keď narazil do živého plota. Marthu nevidel, no potom sa objavila ruka a pretiahla ho rovno cez krovie.

Spravil zopár tackavých krokov a nadobudol rovnováhu. Vtedy si uvedomil ten kontrast. Celé týždne vídal iba nekonečné polia a trávna-té lúky, no teraz stál na udržiavanom trávniku. Bol nesmierne mäkký a v mesačnom svite pripomínal tmavý plstený koberec. Chester sa po-obzeral, všimol si záhony s kvetmi a pestovanými rastlinami. Martha zasyčala, aby šiel za ňou, a preplazili sa okrajom záhrady, popri skleníku a potom vedľa veľkej kôlne, pred ktorou stáli drevené stoličky a stôl. Martha zamierila do stredu a Chester zistil, že sa nachádzajú medzi dvo-ma radmi ihličnanov. Na konci bola malá bránka. Prešiel ňou, zohol sa popod konáre smutnej vrbu a oči mu padli na tmavú siluetu budovy.

„Dom,“ šepol a zastal pred vrbou. Domec vyzeral opatrovaný, no ne-obývaný. Dnu sa nesvietilo a na všetkých oknách boli rozhrnuté závesy. Prešli k predným dverám s prístreškom obrasteným popínavými ružami. Na štrkovej príjazdovej ceste neparkovalo nijaké auto.

Chester neprotirečil, keď Martha vyhlásila, že sa vláme dnu. Dom stál na samote a asi ho nechránil zabezpečovací systém. Vrátili sa doza-du, Martha rozbila okno, otvorila ho a posunula nahor. Chester vliezol dnu za ňou, hoci mu to bolo dosť nepríjemné, no mal už plné zuby živo-ta pod holým nebom. A či už si to uvedomovali, alebo nie, stále ich oslabovali účinky normálneho pozemského prostredia – najmä Marthu. Potrebovali si niekde poriadne odpočinúť.

Objavili plnú špazu a v kuchyni chladničku napchatú potravinami, no Chester odmietol ponuku, že mu Martha niečo uvarí. Radšej si otvoril konzervu fazule v paradajkovej šťave a zjedol ju studenú. Túžobne pozrel na ustlaté posteľe s bielymi obliečkami v izbách na druhom poschodí a potom sa rýchlo osprchoval – našťastie sa mu podarilo zapnúť bojler.

SÚBOJ V PODZEMÍ

Prekvapilo ho, že zmývanie niekoľkomesačnej špiny bolí. No len čo si pokožka zvykla na čistotu, vychutnával si prúd teplej vody. Uvoľnil sa, akoby ho sprcha zbavila nielen špiny, ale aj problémov. Poutieral sa a otvoril šatník v jednej izbe. Našiel čisté džínsy a tričko, ktoré mu celkom sadli. Zadíval sa do zásuvky.

„Ponožky. Normálne ponožky,“ zasmial sa. Sadol si na posteľ, natiahol si čistý pár, potom sa znovu obul a so širokým úsmevom pohýbal prstami. Cítil sa omnoho lepšie. Pripravený na všetko. „Super! Čisté ponožky!“ zvolal a vstal.

Vrátil sa dole, chcel Marthe oznámiť, že si ide zdriemnuť.

Keď vošiel do obývačky, zastal – na bočnom stolíku zbadal telefón.

To je ono. Príležitosť, na ktorú čakal.

Zavolá Drakovi – alebo rodičom. No jasné, rodičia. Musí im oznámiť, že žije. Nehovoril s nimi celé mesiace, odkedy s Willom vošli do tunela pod jeho domom.

Zdvihol slúchadlo a zadržal dych – počúval tón. Ledva tajil vzrušenie, keď vytáčať číslo domov. Už sa nemohol dočkať hlasov mamy a otca. „Ahoj, oci, ahoj, mami,“ opakoval si potichu. Modlil sa, aby boli doma. Alebo, aby sa, nedajbože, nepresťahovali.

Nie, myslí pozitívne! opakoval si.

Vytočil len niekoľko čísel, keď mu slúchadlo vyletelo z ruky a on padol na zem, omráčený úderom do hlavy.

Kapitola 5

Drake otvoril oči, skotúlal sa z postele a v okamihu bol na nohách. Nachádzal sa v neznámej tmavej miestnosti. Hoci si zvykol, že sa každé ráno budí inde, za svet si nespomínal, ako sa dostal sem. Vzduch bol chladný a čistý, zunela tam klimatizácia.

Pritisol si dľaň k boľavej hlave a zatackal sa späť k posteli. Až teraz si uvedomil, že je oblečený, no nemá topánky ani ponožky. A pod nohami cítil čosi, čo podozrivo pripomínalo luxusný hrubý koberec.

„Kristepane, kde to som?“

Rozhodne to nemohla byť nijaká z tých opustených budov, kde zvyčajne spával.

Hmatkajúc okolo prešiel popri posteli a narazil do nočného stolíka, až na zem spadla lampa. Kľakol si, našiel ju a našmátral aj vypínač. Do tváre mu zažiarilo svetlo a on zastonal.

Willa a Elliottovú by jeho výzor prekvapil – už nepripomínal muža, ktorého poznali. Tvár s týždňovou bradou mal opuchnutú a pod unavenými očami sa mu černeli kruhy. Zvyčajne nakrátko pristrihnuté vlasy mu narástli a na tej strane, kde ležal, ich mal pricapené k hlave.

S lampou v ruke našiel kraj postele a sadol si naň. Jazykom si prešiel po vyschnutých perách a zacítil alkohol.

„Vodka?“ zachripel a naplo ho. „Čo som to stváral?“ odpovedal si ďalšou otázkou a pokúšal sa poskladať v hlave spomienky na večer. Nejasne sa rozepamätal, že vošiel do nejakého baru, zrejme v Sohu, ktorý mal v úmysle totálne vybieliť. Znelo to logicky, pretože mu stále dunelo v hlave.

SÚBOJ V PODZEMÍ

No bolesť nebola ničím v porovnaní s prázdnotou v duši a v živote.

Prvý raz po dlhom čase nevedel, čo ďalej. Nemal smer, plán, nič. Pred rokmi ho prijala tajná organizácia, ktorá bojovala proti styxom, čo striehli pod Londýnom v podzemnom meste nazvanom Kolónia. Lenže vplyv styxov siahal za jej hranice a ich zákerné plány prenikli až na Povrch, ako keď sa pôdou šíri jedovatá huba. Styxovia už celé stáročia plánovali zvrhnúť pozemské usporiadanie a oslabiť ho natoľko, aby v ňom mohli jedného dňa vládnuť.

Posledný boj Draka proti nim sa skončil tvrdou porážkou. Predstieral, že má pri sebe ampulku s ich smrtiacim vírusom Domínium, aby vylákal a zajaľ najvýznamnejšieho styxa. Odovzdanie vírusu malo prebehnúť v parku v Highfielde s pomocou Willovej matky, pani Burrowsovej. Styxovia sa však nedali oklamať a zase boli o krok vpredu. Draka, jeho pobočníka Šagréna a ostatných najatých chlapov odrovnali podzvukovou zbraňou.

Drake pochyboval, že to niekto z nich prežil – styxovia boli brutálni a bez milosti sa porátali s každým vzbúrencom. Stratili aj pani Burrowsovú, pravdepodobne bola už mŕtva. Pokiaľ Drake vedel, ten debakel prežil iba on – a zachránila ho pomoc z tej najnečakanejšej strany.

„Piť... musím sa napiť...“ mrmlal a zaháňal dotieravé myšlienky. Mal pocit, že si nezaslúži žiť. Cítil zodpovednosť za stratu toľkých ľudí, bolo toho naňho priveľa. Teraz vrátil lampu na stolík a dovliekol sa v neznámej izbe k oknu.

„Dopekla, čo to má znamenať?“ zvolal, len čo otvoril žalúzie. Pošúchal si oči, keď mu denné svetlo ešte vystupňovalo bolesť hlavy. Díval sa pred seba a ničomu nerozumel. Z výšky troch či štyroch poschodí videl pás Temže a v diaľke sa slnko opieralo o Canary Wharf.

Zvrtol sa a rozliadol sa po priestrannej miestnosti. Šarlátové steny zdobili pozlátané rámy, v ktorých Drake rozoznal staré vojenské rytiny, najmä s motívami z Krymskej vojny. Okrem širokej postele tam stál písací stôl a šatník, všetko z tmavého dreva, možno z mahagónu. Pripadal si ako v hoteli – a poriadne drahom.

„Tuším som zomrel a dostal sa do Hiltonu,“ zašomral si popod nos. Zišlo mu na um, či niekde v rohu nenájde minibar. Potreboval sa znovu omámiť alkoholom, aby umlčal výčitky svedomia, že sklamal toľkých ľudí. Pozrel na zatvorené dvere, no nešiel k nim, len sa otočil k oknu

a oprel si čelo o chladné sklo. Vzdychol, červenými očami sledoval policajný motorový čln na rieke – zrejme mieril k Towerskému mostu.

Ktosi zaklopal na dvere.

Drake sa vystrel.

Dvere sa otvorili a objavil sa jeho záchranca z highfieldskeho parku s pohárom v ruke. Vtedy Drakovi povedal, že je bývalý limitátor, jeden z vojakov elitného styxského regimentu, ktorý sa preslávil bezhraničnou brutalitou.

Bolo zvláštne vidieť jedného z týchto chudých, šlachovitých a nepochybne surových zabijakov v inom kontexte – a najmä v sivom károvanom športovom saku, flanelových nohaviciach a hnedých kožených poltopánkach. Drakovi sa dokonca podarilo usmiať. „Aha, môj osobný styx,“ zažartoval a kývol rukou. „Fajn izbička.“

Limitátor prehovoril nosovým hlasom, pomerne upäto a staromódne: „Áno, v Londýne mám viacero príbytkov, no najradšej sa zdržiavam tu.“

Drake znovu pozrel na okno. „Stavím sa, že nie odvšadiaľ je takýto výhľad.“ Na chvíľu zmlkol, potom sa zase zadíval na limitátora. „Takže takto som sa sem dostal. Včera ste ma vytiahli z baru. Čo si myslíte, že ste môj strážny anjel?“ Limitátor neodpovedal, len podal pohár Drakovi a ten si k nemu privoňal. „Pomarančová šťava,“ ofrkol si, potom prehltol aspoň glg. „Dobrá,“ prehodil, keď tekutina dorazila k jeho otupeným chuťovým pohárikom.

„Hlavne čerstvá,“ prikývol limitátor.

Drake si šúchal koreň nosa a triedil si myšlienky. „Máte pocit, že ste mi zaviazaný, lebo som sa postaral o Elliottovú. Lenže už sme si kvit. Zachránili ste mi kožu v parku a to stačí.“

Limitátor prikývol. „Isteže, za pomoc dcére som vám vďačný. Sama by tam nebola dlho prežila. Hlbiny sú nebezpečné, to viem asi najlepšie,“ doložil, keď si sadal na koniec postele. „No...“ odmlčal sa.

„No čo?“ Drake už strácal trpezlivosť, lebo bolesť hlavy nepoľavovala.

„Ak sa nedáte dohromady, Drake, dostanú vás moji ľudia. A potom vás neutralizujú,“ povedal limitátor akoby nič, len na zdôraznenie vypol lampu.

Drake si nervózne odkašľal. „Nebojte sa, zvyčajne sa neopíjam až tak ako včera. To bola jednorazovka.“

SÚBOJ V PODZEMÍ

„V poslednom čase ste takých jednorazoviek stihli dosť,“ vyčítal mu limitátor. „Viete, že keď vám už barman odmietol naliať, osopili ste sa naňho? Nahlas ste mu nadávali do styxov. Pred hosťami.“

Drake sa rozpačito zaškľabil, ale vzápätí vybuchol: „Je moja vec, čo robím vo voľnom čase. Ak náhodou chcem...“ stíchol, lebo mu došlo, že tomuto tu sa nemusí spovedať. „A čo vás vlastne do toho? Ja to nechápem.“

„Ide o Elliottovú. Vraveli ste, že je v Prieduchu. Musíte mi ju pomôcť dostať naspäť a ja pomôžem zase vám. Mám pocit, že pomoc sa vám zide.“

Drake sa zadíval na tvár s prepadnutými lícami. Pozrel do čiernych očí. Bola to tvár nepriateľa, proti ktorému toľko rokov bojoval, a teraz s ním popíja pomarančovú šťavu? Ba čo viac, ten chlap ho žiada o pomoc. Tak to je fakt dobré.

Neveselo sa zasmial. „Hej? A prečo by som vám mal veriť? Môže to byť ďalšia styxská pasca. Využijete ma a zožeriete.“ Drake pokrútil hlavou. „To som už zažil.“

„Nie, vravím vám, že na tom, čo teraz robia, sa nezúčastňujem. Aby som sa ich zbavil, fingoval som vlastnú smrť.“

„Super. Odpočívajte v pokoji,“ sarkasticky odsekol Drake. „Zbavili ste sa bandy vraždiacich megalomanov. Prepáčte, ale ak mi aj náhodou neklamete, čo to dokazuje? Že ste zradca a nemožno vám veriť?“

„Nie, dôkazom je Elliottová,“ odvetil limitátor chladným hlasom, ktorý naznačoval, že Drake ho konečne našťval. „Keď som s Kolonistkou splodil dieťa, bol som nežiaduci. V očiach vlastných ľudí som bol už vtedy mŕtvy.“

„Ako to?“

„Pokiaľ siaha písaná história, naše rasy sa držali od seba. Ešte pred érou Rímskej ríše sme vedeli preniknúť do vládnucej vrstvy a ovplyvniť udalosti vo svoj prospech,“ vysvetľoval limitátor a strčil si ruky do vreciek saka. Možno kedysi patril k vraždiacej elite, no teraz pripomínal skôr profesora, ktorý debatuje o najnovšom výskume.

„Možno to neviete, no nie vždy sme sa ukrývali na miestach, akým je dnes Kolónia. V rozličných obdobiach sme žili na všetkých kontinentoch, no nikdy sme sa nezdrúžili, aby sme neboli nápadní – nevytvorili sme getá –, lebo by nás mohli identifikovať a prenasledovať. Kým sme

sa ukrývali pod lampou, kde býva najväčšia tma, zákon nám zakazoval miešať sa s ľuďmi a hlavne s nimi plodiť deti. Ako káže Kniha zániku, čistota je svätá.“

„Čo tým chcete povedať?“ skočil mu do reči Drake.

„Kříženie rás má za následok to, čo nazývame riedenie – stierajú sa hranice medzi nami. Keby boli mňa a Molly – teda Elliottovej matku – odhalili, boli by nás zabili Kolonisti alebo styxovia. A, samozrejme, aj našu dcéru, pretože je miešanka. Molly musela hrať chorobu, aby zatajila svoje tehotenstvo, a keď porodila, dieťa vzali k sebe jej príbuzní. Lenže ako malá rástla, čoraz jasnejšie sa ukazovalo, že je iná.“

Drake prikývol a limitátor pokračoval: „Keby nebola Elliottová ušla do Hlbín, časom by ju odhalili. V žilách jej koluje krv styxov.“

Limitátor pozeral z okna na lietadlo, čo sa sunulo ponad siluetu mesta. „Musela zmiznúť. Za tie roky sa vyskytlo niekoľko detí, čo sa narodili zo vzťahov medzi našincami a Kolonistami. Volajú ich stokári.“

„To počujem prvýkrát,“ pokrútil hlavou Drake. „Prečo stokári?“

„Lebo často skončia v stoke pod Južnou jaskyňou. Tak čo poviete?“ Limitátor naňho spýtavo pozrel. „Budeme spolupracovať?“

„Musím vám povedať, pán limitátor, že končím,“ odvetil Drake. Plecia mu ovisli, omráčila ho únava. „Všetko, o čo som sa snažil, vaši zničili. Zbytočne ma presviedčate, aby som sa zase vrhol do nejakých vašich hier.“

„To závisí od toho, o ktorej hre teraz hovoríte,“ prehodil styx. „Položte si otázku, čo dosiahnete, ak s vami bude limitátor. Nieкто, kto pozná všetky tajomstvá styxov. Nieкто od nich.“

Drake sa pousmial, akoby to nebral vážne. „Teraz mi hovoríte, že budete bojovať proti vlastnej rase? Že mi ju pomôžete zničiť?“

Limitátor vstal z postele a na hrubom koberci čosi načrtnol nohou. „Nie. Nesúhlasím s tým, ako teraz styxovia konajú, no nechcem im ublížiť. Nemienim im uštedriť smrtiaci úder. A nedovolím, aby sa niečo stalo Kolonistom – vrátane Molly.“

„Samozrejme,“ zavrčal Drake. „Za koho ma máte?“

Limitátor pokračoval: „Nemusím vám hovoriť, že najvyššia styxská hierarchia, aj tie dvojčatá, ktoré voláte Rebeccy, tú stratégiu presadzujú, no my sme presvedčení, že je to zbytočne brutálny prístup.“

„My?“ začudoval sa Drake.

„Patrím k tým styxom, ktorí nesúhlasia s extrémnymi postupmi proti Pozemšťanom, napríklad s vypustením biologickej zbrane, ako je vírus Domínium. Podľa nás sa Pozemšťania vyhubia sami. Uvoľnia miesto a nastúpime my.“

„Vy si myslíte, že sa vyzabíjame aj bez vašej pomoci?“ zopakoval Drake. „Ak tak veľmi nesúhlasíte s hierarchiou, prečo sa proti nej neozvete?“

Limitátorov výraz hovoril jasnejšie ako slová.

„Nie je to zlý nápad,“ zamrmal Drake.

Limitátor zdvihol ruku a začal päť. „Obaja chceme tie stratégie eliminovať, takže je to síce zvláštne, ale naše ciele ležia tým istým smerom. Môžeme spolupracovať.“

Drake zvažoval limitátorov návrh a do očí sa mu vrátil svit. Prebehol si rukou po vlasoch, potom pozrel na limitátora a pomaly prikývol. „Okej,“ vzdychol, „klamal by som, keby som tvrdil, že ma to nezaujalo. Hovorte.“

„Najskôr sa dajte do poriadku. Radšej vám to chcem ukázať.“ Limitátor zamieril k dverám.

Drake, len čo osamel, vošiel do kúpeľne, kde sa umyl a oholil. Vypil niekoľko pohárov vody, a keď kládol krčah na umývadlo, zazrel v zrkadle svoju tvár. Niekoľko sekúnd zísal na jej odraz. „Stačilo. Treba zase vysadnúť do sedla,“ povedal a zašiel si do izby po topánky. Keď bol pripravený, vyšiel cez dvere a potom po krátkej chodbe do omnoho väčšej miestnosti. Z obrovského stropného okna sa slnko lialo na čosi, čo na prvý pohľad pripomínalo biliardový stôl. Lenže namiesto zeleného súkna, ktoré by na ňom Drake očakával, tam ležal model údolia s armádami – drobní vojačikovia stáli v zložitých formáciách. Limitátor ešte upravoval postavenie niektorých hračkárskych bojovníkov, no teraz sa vystrel.

Drake rýchlo prebehol zrakom celú scénu, rozličné armády, pestré uniformy na pozadí zelene. „Aha... takže tuto sú Briti a Holanďania na Mont St. Jean,“ prehodil. „A tu zase,“ prešiel pozdĺž stola ďalej, „tu sú Prusi.“ Spravil ešte pár krokov a zastal. „A tu na svahoch... títo pešiaci v modrých kabátoch sú určite Francúzi. Takže celé je to bitka pri Waterloo v marci roku 1815, všakže?“

Ak jeho rýchle zhodnotenie spravilo na limitátora dojem, nedal to najavo. Len prikývol: „Správne.“

Drake si ešte stále prezeral celú scénu. „Vy fakt viete niečo o dejinách, však? No prečo sa styx zaujíma o čosi, čo sa stalo tu na Povrchu pred takmer dvoma stovkami rokov?“

„V Citadele nás počas vojenského výcviku učili aj vojenskú taktiku Pozemšťanov,“ odvetil limitátor. „A bitka pri Waterloo sa mi vždy veľmi pozdávala.“

Drake prikývol. „Aj mne, lebo výsledok závisel od mnohých pohyblivých faktorov. Muselo sa ich stretnúť veľmi veľa, aby sa Napoleon, najväčší vojenský génius svojej generácie, konečne dočkal rovnako silného protivníka. Akoby sa proti nemu rozhodla zasiahnuť ruka osudu.“

„Ruka osudu?“ Limitátor pokrútil hlavou. „Proti tomu si dovoľím namietať. Wellingtonov majstrovský ťah spočíval v tom, že keď zaútočil, získal podporu Holanďanov a Prusov. Preto zvíťazil. Ani šťastie, ani osud s tým nemali nič spoločné. Wellington bol vojenský génius a jednoducho Napoleona prekonal.“

Drake mu opätoval pohľad. „Takže víťazstvo Siedmej koalície môžeme pripísať Wellingtonovým generálskym alebo politickým schopnostiam?“

„A v čom spočíva rozdiel?“

Drake sa zamračil, lebo niečo na tej scéne mu nedávalo zmysel. „Tamto vidím Napoleona,“ povedal a ukázal na figúrku cisára obklopenú generálmi. „No kde je Wellington?“ Drake sa presunul k britským vojskám. „Nikde ho nevidím.“

„To preto, lebo som sa naňho chcel znovu pozrieť.“ Limitátor prešiel k sekretáru pri stene, odkiaľ vzal jednu figúrku. „Ešte sa mi nepozdáva.“

„Smiem?“ Drake vystrel ruku.

„Isteže.“ Limitátor mu figúrku podal.

„Železný vojvoda,“ zamrmal Drake a zadíval sa na figúrku, ktorá akoby čosi písala na mapu. Zdvihol ju oproti svetlu, všimol si dlhý modrý kabát a červenú šerpu okolo pása. „Vravíte, že sa vám nepozdáva. No tie detaily sú úchvatné,“ pochválil limitátora a pozrel na stôl, kde ležali mištičky s farbami, zo zaváraninovej fľaše trčali štetce, čakala tam veľká lupá a niekoľko nedokončených vojačikov. „Nevravte, že tie postavičky sám maľujete. Všetky na stole sú vaše dielo?“

SÚBOJ V PODZEMÍ

„Len zabíjam čas,“ mykol plecocom limitátor.

„Ale kdeže. Očividne máte tú prácu rád. Smiem?“ Drake sa naklonil nad stôl smerom k britskej armáde.

„Nech sa páči,“ prikývol limitátor.

„Takto to bude lepšie. Už je tam, kde má byť,“ povedal Drake, keď kládol Wellingtona pred malý stan k ostatným britským generálom.

Potom sa poobzeral po miestnosti. Videl knižnice a sklené vitríny, v nich anglické vojenské prilby z Krymskej vojny a iných bitiek z osemnásteho storočia, leštené mosadzné vyznamenania a česáky. Drake odvrátil pohľad a všimol si, že styx ho pozoruje. Pozrel mu do nepreniknuteľných očí.

„Niečo vás trápi?“ spýtal sa limitátor.

Drake mu túžil položiť tisíc otázok, no rozhodol sa, že všetko má svoj čas. „Áno. Vy poznáte moje meno, no ako vás mám volať ja? Viem, že styxovia mená nemajú... teda nie také, ktoré by nejaký Pozemšťan dokázal vysloviť,“ doložil trochu rozpačito.

Limitátor sa zamyslel. „Na zmluve o prenájme tohto domu stojí meno istého Edwarda Jamesa Greena,“ odvetil. „No mám aj iné totožnosti, napríklad...“

„To stačí,“ povedal Drake. „Edward... James... Green.“ Pošúchal si čelo. „Tak dobre, budem vás volať Eddie. Styx Eddie.“ Pri predstave, že tento vraždiaci stroj má oslovovať takým milým pozemským menom, sa zasmial.

„Ako si prajete,“ prikývol novopokrstený Eddie, trochu prekvapený Drakovým pobavením.

Prešli k opačnej stene miestnosti, kde stáli monitory, na ktorých sa dali sledovať scény z ulice, ale aj niekoľko ďalších výjavov, ktoré Drake hneď nespoznal. Pripadali mu ako z tehlových tunelov. Eddie si všimol jeho záujem. „Pod touto budovou sú stoky. Ako predbežné opatrenie – lebo opatrnosti nikdy nie je dosť.“

„Nuž, keď ide o styxov, tak naozaj nie,“ odvetil Drake.

Malá chodba sa končila ťažkými oceľovými dverami. Prešli cez ne a zostupovali po železnom schodisku, keď Drake prudko zastal. „A kde to vlastne sme?“ vyletelo z neho. Kontrast s luxusom príbytku, ktorý práve opustil, ani nemohol byť výraznejší.

Z výšky pozeral na čosi, čo pripomínalo skladisko, dlhé sto metrov a široké päťdesiat. Vysoké okná boli také špinavé, že sa cez ne sotva predralo svetlo, no to, čo bolo z dlážky vidieť, zakrývali kusy strojov. Drake prešiel celkom dolu a videl, že stroje sa zrejme už desaťročia nepoužívali.

„Bola tu jedna viktoriánska fabrika, kde sa do fliaš plnili nápoje. Rodinný podnik,“ vysvetľoval Eddie. „Keď ich predbehla konkurencia, majitelia to jednoducho zavreli. Zamkli dvere a hotovo. Všetko tu zostalo a mohlo sa v pokoji rozpadnúť.“

„A vy ste sa sem nasťahovali a na streche ste si zariadili parádne bývanie,“ podotkol Drake. Prstami prešiel po gumenom prepravnom páse. Neprekvapilo ho, že sa mu pod rukou mrví.

Eddie ich viedol uličkou medzi strojmi zakrytými voskovým plátnom, ktoré sa takisto rozpadávalo.

„A čo je to tam?“ spýtal sa Drake a uprel zrak do šera pri opačnej stene. „Motorky?“

„Hej, občas sa na nich preveziem,“ odvetil Eddie. „No ukážem vám niečo iné, poďte.“

Takmer v kúte zastal pri starom sústruhu, pokrytom hrdzou rozmrvenou na prach. „Prvý krok odzbrojenia,“ povedal a stisol ufúľané červené tlačidlo na jeho prístrojovej doske.

Zašiel za sústruh k malej stavbe v kúte, zhlobenej z lešenia a zakrytej hrubými igelitovými plachtami. Nadvihol jednu plachtu a ukázali sa kovové dvere vsadené v dlážke.

Drakovi bolo jasné, že tie tu nezostali z viktoriánskej éry, keďže na ich povrchu nevidel ani náznak hrdze a betón okolo nich nezničila vlhkosť. Eddie sa zohol a otvoril kryt klávesnice na jednej strane dverí. Naťukal sériu čísel a v polovici prehovoril: „Všetko je podmínované a pripravené na výbuch pre prípad, že by ste sa pri tomto kóde pomýlili.“

„Vy ste človek podľa môjho gusta,“ uškrnul sa Drake, kým Eddie naťukal posledné číslice a hrubé dvere sa pootvorili. Vlastnou silou ich roztvoril dokorán a Drake šiel tesne za ním – znovu schádzali po schodisku.

„Toto sa vám bude páčiť,“ vyhlásil vycivený muž.

Kapitola 6

Vravím ti, bolo to lietadlo,“ opakoval doktor Burrows.
„Ja som nič nepočul,“ odsekol Will a vyšiel spod hustých stromov, aby dovidel na jasnú bielu oblohu. „A ty?“ spýtal sa Elliottovej, ktorá sa pridala k nim. Pokrútila hlavou.

„Teraz ho už hľadáte márne,“ šomral doktor Burrows. „Odletelo východným smerom.“

Will pozrel na otca. „A čo to podľa teba bolo?“

„Veď hovorím, Stuka. Nemecký bombardér z druhej svetovej vojny.“

Will sa zamračil. „Si si istý?“

„Ako inak?“ zlostil sa doktor Burrows.

„Ocko, možno si si pri pyramíde trochu zdriemol a niečo sa ti prisnilo, nie? Veď si bol už dlhšie na slnku a...“

„Will, nerob zo mňa somára!“ vyštekol vedec. „Nie som unavený a nemám úpal. Viem, čo som videl. Bola to Stuka a letela asi kilometer odtiaľto.“

Will pokrčil plecami. Tu v bruchu Zeme, uprostred planéty, vo svete s vlastným slnkom, ho nemohlo prekvapiť už takmer nič.

Napríklad slabá gravitácia umožňovala jemu, Elliottovej a doktorovi Burrowsovi skákať do neveriteľnej diaľky a dvíhať ťažké predmety, akoby sa z nich stali superhrdinovia. Väčšinu plochy tohto na pohľad nedotknutého sveta pokrýval amazonský dažďový les so stromami vysokými sťa mrakodrapy, alebo sa tu tiahli trávnaté pastviny, na ktorých sa preháňali čriedy zvierat. Will zazrel zebra kvaga, čudné stvorenie pripomínajúce koňa aj zebra, ktoré vo vonkajšom svete vyhynulo už

pred niekoľkými storočiami. A len pred pár dňami spolu s otcom naražil na stádo toho najväčšieho dobytká, aký kedy zazrel. „Zubry!“ začudovane zvolal doktor Burrows a potom im vyrozprával, že posledné jedince tohto vznešeného druhu vyhynuli v trinástom storočí v Poľsku. Čo bolo ešte bizarnejšie, žili tu aj šablozubé tigre, teda ak sa dalo veriť Elliottovej.

Vyhynuté zvieratá však boli predsa len čosi iné ako vec, ktorú vraj teraz zazrel doktor Burrows. Will sa poškrabal na hlave. „Stuka? Naozaj? A ako vyzerala? Mala na sebe nejaké znaky alebo kamufláž?“ vyvedal.

„Z diaľky sa to nedalo rozoznať,“ odsekol doktor Burrows. „Ktovie, ako sa sem dostala a čo tu ešte robí. Navyše uvedom si, že toto je zrejme len špička ľadovca.“

„Ľadovca?“ zhĺkla Elliottová. Od narodenia žila v Podzemí a to slovo pre ňu nič neznamenalo.

„Iste, ľadovca,“ zopakoval doktor Burrows a netrúpil sa s vysvetľovaním. „Znamená to, že niekde je letisko, z ktorého lietadlo vyštartovalo a kde pristane. Že sú tu pohonné látky, ktoré natankovalo do nádrže. A mechanici, ktorí lietadlo udržujú. Je tu nielen pilot, ale dosť ďalších ľudí.“

„Mechanici?“ mrmlal Will.

„No samozrejme, Will. Stuka sa vyrábala pred vyše šesťdesiatimi rokmi! Každé lietadlo potrebuje pravidelnú údržbu, nieto ešte také staré.“

„Takže je z druhej svetovej vojny,“ pokračoval Will, trochu otrasený z nových súvislostí. „Patrilo nemeckej armáde.“

„Áno, Luftwaffe ich používala na blízke bombardovacie ciele a...“ Doktor Burrows nedokončil vetu. V očiach sa mu zjavil zmätok z iných vysvetlení, čo sa mu rodili v hlave.

„To sa mi nezdá najlepšie,“ striasol sa Will aj napriek tropickej horúčave.

„Veru nie,“ prikývol doktor Burrows.

„Čo urobíme?“ spýtal sa Will. „Presťahujeme sa?“

Elliottová si odkašľala a obaja na ňu pozreli. „Prečo by sme sa sťahovali?“ vyhlásila. „Už som sa zoznámila s touto časťou džungle a máme tu základný tábor.“ Pozrela ponad plece na stavbu, ktorú z dosák vyrobila v spodných konároch koruny obrovského stromu.

Will chcel protestovať, no pokračovala: „Aj doteraz sme vedeli, že tu možno nie sme jediní. Čo tie tri lebky nabodnuté na koloch pri pyramíde? Sú staré, ale zase nie až také staré. A čo chatrč, ktorú sme vyhodili do vzduchu, keď sme prepadli Rebeccy a toho limitátora? Nieкто ju musel postaviť.“

Will pomaly prikývol. Spomenul si na stavbu z vlnitého plechu, z ktorej po výbuchoch a paľbe nezostal ani mastný fľak.

Elliottová pozrela na Willa a potom na doktora Burrowsa. „Ak tu naozaj sú ľudia, určite na nich časom narazíme.“

„Áno,“ prikývol doktor Burrows.

„A akú inú možnosť máme?“ spýtala sa Elliottová. „Máme sa ukryť hlbšie v džungli?“

„Nie, tu mám ešte prácu,“ ozval sa doktor Burrows a pozrel na pyramídu. „Ani som poriadne nezačal.“

Elliottová pokračovala: „Alebo sa vrátíme cez pás kryštálov a pokúsime sa vydriapať cez Fajčiarku Jean do Hlbín, aby sme sa dostali do vonkajšieho sveta? Akú máme šancu, že sa tam naozaj dostaneme? A ak áno, čo nás tam čaká?“

„Styxovia,“ šepol Will.

Doktor Burrows si založil ruky na prsiach a vzdorovito zdvihol bradu. Nik sa ho nemusel pýtať na názor – on odísť nemienil.

„Zostávame,“ uzavrela Elliottová. „Len potrebujeme zvýšiť opatrnosť. Nebudeme prenikať do nepreskúmanej džungle. Ak sa nám bude zdať, že tu nieкто je, môžeme sa aj striediť na stráži. A oheň budeme zakladať veľmi opatrne.“ Zamračila sa, akoby jej čosi zišlo na um. „Ak by došlo k najhoršiemu a museli by sme sa ukryť, vopred vyhľadám bezpečné miesto a nanosím tam zásoby potra...“

„Vynikajúci nápad!“ skočil jej do reči doktor Burrows. Willovi bolo jasné, že ak získa pokoj na svoje bádanie, odsúhlasí čokoľvek.

Objavil sa Bartleby, kráčal trochu nemotorne, akoby sa práve prebudil. Will si všimol, že má jedno ucho prevrátené a k lysej pokožke mu prilipli listy. Očividne si našiel pohodlné miesto, kde si pospal, a zobudili ho ich zvýšené hlasy. Zastal pri Elliottovej, potriasol hlavou a vyrovnal si ucho, potom zavetril, akoby hádal, prečo sa ľudia tvária tak vážne. Elliottová sa ani nemusela zohnúť, aby obrovského kocúra pohladkala po

temene. „A ja budem s Bartlebym hliadkovať po okolí. Ak sa objavia nepriatelia, včas sa o tom dozvieme.“

„Nepriatelia,“ ticho zopakoval Will. „No dobre. Ak si dáme pozor, neobjavia nás.“

Eddie za sebou zatvoril dvere a Drake kráčal ďalej. Pod schodiskom sa nachádzal veľký suterén, zrejme sa tiahol pod celou plochou fabriky. Všade v stenách boli oblúky vymurované zo špinavožltých tehál. Prižmúril oči, aby dovidel na koniec suterénu, kde sa svietilo. Ako sa s Ed- diem blížili k tomu miestu, rozoznal niekoľko skriniek a lavičiek. No kým tam došli, Drakovi padol pohľad ešte na čosi iné.

V jednom z výklenkov na boku suterénu stál stôl s mosadznými stĺp- mi na rohoch a na tých stĺpoch boli pripevnené hviezdy, ktoré vydávali slabé zelené svetlo. Podobalo sa žiare svetelných gúľ v Kolónii, no bolo omnoho krajšie. Drake také hviezdy už videl – v styxských chrámoch a svätyniach. Eddiemu nepovedal ani slovo, len sa priblížil k stolu a uprel zrak na to, čo ležalo na ňom.

Titul knihy viazanej v koži bol vyrazený zlatým písmom. Drake ho ani nemusel prečítať, hneď vedel, čo to je. „Kniha zániku,“ zamrmal a pohrdavo pokrútil hlavou.

Eddie mlčal.

Pre Draka to bol symbol skazenosti styxov a ich tyranského režimu, lebo táto kniha hlásala myšlienky, na základe ktorých boli Kolonisti odsúdení na stáročia nevoľníctva v podzemnom meste s prísľubom, že jed- ného dňa sa vrátia na Povrch. Väčšina tých utláčaných ľudí uctievala slová tejto knihy a verila, že styxovia sú ich duchovní vodcovia. Pritom táto náboženská dogma ich mala iba držať v podriadenosti.

Keď Drake napokon prehovoril, znelo to tak pohoršene, že sa dalo sotva rozoznať, či ide o otázku. „Vravíte, že ste zavrhlí spôsoby styxov, a predsa to tu máte? Túto špinavosť?“

„Mám to tu, lebo mi to daroval ten, koho by ste vy Pozemšťania ozna- čili za otca. Bol to limitátor ako ja. Ako to už v našej spoločnosti býva, sotva som ho poznal. Celý život strážil zákony tejto knihy.“

„Jej lži!“

„To závisí od uhla pohľadu,“ namietol Eddie. „Kto verí, že Pozemšťania

sa jedného dňa sami vyhubia a po nich prídeme my s Kolonistami a znovu zaľudníme planétu, môže v nás vidieť spasiteľov.“

„Styxovia ako spasitelia?“ krútil hlavou Drake.

Eddie vzdychol. „Nebudem s vami debatovať o mojom presvedčení. Kým ma odsúdite, pozrite sa na to, čo vám ponúkam.“

Drake ho nasledoval na druhý koniec suterénu. Prvé, čo uvidel, boli uniformy na hákoch. Spoznal sivé a zelené farby styxskej divízie, hneď vedľa nich zopár plášťov s hnedými pásmi, aké nosili limitátori. „Galéria lotrov,“ zamrmal, potom uvidel plynové masky, ba dokonca celý koprolitský ochranný odev. „Prečo ho tu máte? Je to suvení? “ spýtal sa, no už pozeral na čosi iné.

„Temné svetlo!“ skríkol a skočil k lavici, kde ležal ten predmet. Pripomínal starodávnu stolovú lampu s tmavofialovou žiarovkou pod tienidlom na konci ohybnej nohy. Dotkol sa pripojenej škatuľky s ciferníkmi a prikývol. Styxovia s pomocou temného svetla vypočúvali zajatcov a vymazávali im mozgy. Drake sa nevedel dočkať, kedy zariadenie rozoberie a zistí, ako funguje.

Vtedy si na dlážke pri lavičke všimol hranatý predmet veľkosti práčky, ale na štyroch kolesách. „A toto je...?“ Tipoval, že ide o väčšiu verziu podzvukovej zbrane, ktorou styxovia zaútočili v highfieldskom parku.

„Starý prototyp,“ prikývol Eddie. „Ako viete, súčasný model je menší.“

Drake si čupol. Zariadenie v parku bolo zamaskované hnedosivou látkou a aj tak bol príliš ďaleko, aby si ho mohol obzrieť. Tento exemplár nemal nijaký podobný kryt a v inak matných stenách bolo vidieť ligotavé priehlbiny. „Takže je to nejaký silný generátor zvuku?“ ozval sa.

Eddie prikývol.

„A vysiela nízke frekvencie, ktoré rušia mozgové vlny?“

„Zjednodušene povedané,“ prikývol Eddie. „Vychádza z technológie temného svetla, no využíva len jej aurický prvok. Vytvára niekoľko oscilujúcich frekvencií, ktoré zbavia vedomia väčšinu živých tvorov.“

„Rád by som niečo z toho rozobral a zistil, ako to funguje,“ navrhol Drake a pozrel na temné svetlo.

„Nech sa páči.“

„Musím si priniesť skúšačku...“ Drake sa odmlčal, lebo uvidel zase niečo iné. Vstal a podišiel k stene, kde stála polica. Prekvapene hviz-

dol – ležali tam najnovšie pozemské zbrane. A na samom konci... „Hej, toto sem nepasuje! Styxská puška s mojím zameriavačom!“ zvolal a prešiel k dlhej puške, na ktorej bol primontovaný robustný zameriavač zo začiernenej mosadze. „Viete, že vaši ľudia ma uniesli, aby som...“

„... pracoval na vývoji zariadení na nočné videnie,“ dokončil Eddie.

„Áno. Spojil som svetelnú guľu so zväčšovacou elektronikou, bolo to celkom jednoduché riešenie,“ povedal Drake a prešiel prstami po zameriavači. „Keby som si svetelnú guľu tu na Povrchu patentoval, buď ako zdroj energie, alebo svetla, kráľovsky by som zarobil.“

„A bolo by po vás, len čo by ste vyšli z patentového úradu,“ odvetil Eddie. „Ste odborník, však? Na elektroniku?“

„To je moja špecializácia – hlavne optická elektronika –, hoci teraz mám pocit, akoby som bol od nej vzdialený už storočia,“ vzdychol si Drake. „Alebo milión rokov...“

Eddie nepohol ani svalom na tvári, no naklonil hlavu, čo si Drake vysvetlil ako pobavenie.

„Presne to sme od vás chceli. Vaše odborné znalosti,“ povedal Eddie. „No vy ste sa vlastne dali uniesť, však?“

„Hej, taký bol plán. Aby som, kým budem v zajatí v Kolónii, pozbieral informácie o fungovaní styxského systému. Veď v tom spočíval problém – do Kolónie sa fakticky nedá infiltrovať, je to uzavretá spoločnosť. Kto tam nepasuje, vyčnieva. No kým som bol pod zemou, vaši mi zničili sieť a ja som skončil v Hlbinách.“

Vzdychol. „Dobre, dosť o mne. Eddie, povedzte mi, ako sa toto všetko dostalo sem?“ Drake netušil, či môže styxovi naozaj dôverovať, a nechcel hovoriť o fungovaní svojej bývalej siete. To, čo mu tento zvláštny muž ponúkal, mu pripadalo až príliš dobré na to, aby to bola pravda, preto nemienil zabudnúť na opatrnosť.

„Mojí ľudia nevedia, že to tu je. Po operáciách na Povrchu som napriek rozkazom nezničil všetok výstroj a zadržané zbrane. Uložil som to sem,“ odvetil Eddie.

„Na horšie časy,“ zasmial sa Drake, keď si prezeral pozoruhodnú zbierku výstroja. Bola tam styxská technika, akú ešte nevidel, a najradšej by sa bol pustil do jej analýzy. Prešiel k susednej lavičke a začal listovať v plánoch, čo tam ležali. Ticho zhíkol, keď uvidel názov: Schéma cirku-

lácie vzduchu v Južnej dutine. Nadvihol roh papiera, aby videl, čo je pod ním. „A tu je plán laboratórií, všetky poschodia,“ zašepkal čo najpokojejšie. Zamračil sa a pozrel na limitátora. „Ako za toto miesto vlastne platíte? Horná hala určite nemohla byť lacná a vravíte, že vlastníte aj iné nehnuteľnosti?“

Eddie prešiel k vysokej skrinke a jemne vytiahol hornú zásuvku. Navrchu ležal štvorec zamatu a on ho zdvihol.

Keď Drake priročil bližšie, zbadal stovky malých jagavých kamienkov.

„Diamanty,“ šepol.

„Suvenír z Hlbín,“ mykol plecóm Eddie.

„Sú iné ako tamojšie hrubé kusy,“ prehodil Drake.

„V Hatton Garden je jeden človek, ktorý ich pre mňa reže, brúsi a aj predáva, keď potrebujem hotovosť. Nevypytuje sa. Ak chcete, vezmite si z nich. Mám ich viac, ako budem kedy potrebovať.“ Eddie zakryl kamienky zamatom, no zásuvku nechal otvorenú. „Idem hore skontrolovať monitory. Ak chcete, zostaňte tu.“

„Naozaj?“ začudoval sa Drake. „Necháte ma tu samého?“

Eddie bez slova vytiahol z vrečka kľúče a hodil ich na lavičku. „Jeden je od haly, druhý od bytu.“ Vybral aj pero. „Okrem toho potrebujete vedieť kód, aby ste sa mohli dostať do bytu.“ Na rožok plánu, ktorý Draka tak zaujal, napísal sériu čísel. „No pozor, ak ho zadáte nesprávne, systém vybuchne a...“

„Nebojte sa. Už teraz viem naspamäť, čo ste tam našukali,“ informoval ho Drake.

Eddie sa dal na odchod. „Veď som si myslel,“ prehodil, ani neotočiac hlavu.

Kapitola 7

Will sa na kolmom útese šplhal hore hneď za Elliotovou, pridržiac sa lián. Prekonali už slušnú vzdialenosť, a hoci sa im dlane občas šmykli, nemali strach. Prostredie so slabou gravitáciou sa im stalo druhým domovom, takže vedeli, že ani pád im neublíži tak veľmi ako na Povrchu.

„Sme tu,“ oznámila Elliottová a zmizla v zeleni. Will odtisol hrubé drevnaté stonky a zavítal sa za ňou.

Poobzeral sa a zbadal dutinu širokú zo desať metrov a niekoľkonásobne dlhšiu. Cez liany, čo zahaľovali vchod, prenikalo zelenkasté svetlo a vzduch tam bol svieži. „Preboha, ako si to našla? Veď je to jaskyňa!“

„Zase zbytočné reči,“ odvrkla s hraným rozčúlením.

Will vzdychol. „Toľko sa motáš okolo môjho otca, že ma už aj hrešíš ako on.“

Usmiala sa naňho a on jej úsmev opätovoľ. Prešiel ďalej a zadíval sa na hromadu ovocia v zadnej časti jaskyne. Elliottová im očividne robí zásoby potravín na horšie časy. „Usilovala si sa,“ pochválil ju. „A je tu aj mäso,“ podotkol pri pohľade na kusisko zavesený pod stropom.

„Len dúfam, že ho nezožerú mravce,“ vzdychla.

„Tie sa fakt dostanú všade,“ prikývol Will. Safari mravce, ako ich nazýval doktor Burrows, ich otravovali stále. Len čo zistili, kde majú jedlo, vytvorili červené konvoje široké niekoľko centimetrov, ktoré za noc bez problémov obrali do kosti mladú gazelu či nejakého malého cicavca.

„Už len zabezpečiť dostatok vody,“ pokračovala Elliottová, keď Will podišiel k hromade zvieracích koží a kusov dreva, čo tam nanosila. „A z tohto tu vyrobiť lôžka,“ doložila.

„Nemohla si ma požiadať o pomoc?“

Pokrútila hlavou. „Načo? Viem, že ti doktor prideliť robotu.“

V hlase jej počul náznak nesúhlasu, a hoci sa v Elliottovej často nevyznal, toto rozoznal bez ťažkostí.

Veľakrát sa musel rozhodovať medzi prácou s otcom a s Elliottovou, no doktor Burrows naňho vedel viac pritlačiť. A zakaždým, keď Elliottová odchádzala a Will musel odkresľovať rytiny z pyramídy alebo oškrabávať nejaký vykopaný predmet, túžil ísť s ňou. Také príležitosti, chvíle a dni sa už nezopakujú. Niekedy si myslel, že od zúfalstva vybuchne. No nikdy nič nepovedal a sklonil pred otcom hlavu, hoci bol nešťastný a hneval sa sám na seba.

„Tvoj otec je veľmi činorodý,“ doložila Elliottová a kradmo pozrela na Willa.

„Iste,“ smutne prikývol, ale potom sa pokúsil vylepšiť atmosféru. Prečo by mu mal otec narušiť ešte aj túto peknú chvíľu? „No toto je super skryšia, nie? Si geniálna, že si ju objavila.“

Elliottová vzala zrolovanú zvieraciu kožu, čo spadla z hromady, a vrátila ju na miesto. „Vďaka. Len sem nezabudni chodievať vždy touto trasou, aby si nezanechal pachovú stopu.“

„Jasné, preto si nás viedla cez potok,“ prikývol Will. Dupol na skalnatý podklad. „No nemali by sme sa schovávať ďalej od základného tábora?“ uvažoval nahlas, keď kráčal ku vchodu. Odhrnul zelené liany a zadíval sa na plytký potok pod útesom. „Toto je príliš blízko.“ Zamračil sa. „Mimochodom, nespomínala si, že máme pred sebou dlhú cestu? Tú sme teda ešte určite neprešli.“

Elliottová si zastala k nemu. „Ďalej to byť nemôže, lebo na útek nepotrebujeme veľa času. A pokiaľ ide o druhú otázku, s putovaním sme neskončili.“

„Ale?“ spýtavo na ňu pozrel.

„Na niečo sa ťa musím spýtať, Will.“

Obrátil k nej tvár. „Na čo?“

„Nezišlo ti niečo na um po tom, čo sme eliminovali Rebeccy?“

Zamyslel sa. „Pravdu povediac, nie. Pokúšam sa na to zabudnúť, bolo to otrasné,“ povedal napokon. Začal sa utrápene pohrávať so stenom, čo mu visel cez plece.

„Netráp sa,“ povedala a položila mu ruku na predlaktie, aby s tým prestal. „Nehovorím o tom, čo sme tu robili. Na to nemysli. No nepoložil si si otázku, ako sa tam tí traja styxovia dostali? Aká je pravdepodobnosť, že vyskočia z ponorky a len tak sa preplavia priestorom ako my?“ Poklopkala na hlaveň jeho zbrane. „A ako by sa sem dostali cez pás bez gravitácie? Veď nemali strelné zbrane, teda nijaký pohon.“

Will sa zamračil. „No teda... fakt máš pravdu. To mi nenapadlo. Tak ako sa sem dostali?“

„Ideme to obzrieť,“ odvetila, zvrtla sa a pospiatky vyliezla z ústia jaskyne. Potom sa začala spúšťať po lianách.

Will dole opäť prebrodil potok, a keď z neho vyšiel a z krovia vytiahol bergen, odrazu sa vynorila Bartlebyho hlava. Zviera malo líca naduté ako trubkár.

„No nie! Z papule mu trčí chvost! A myká sa!“ zvolal Will.

„Chytil si džungľového potkana,“ obdivne prehodila Elliottová. „Je to rodený lovec.“

Will nadvihol obočie. „Jasné, rodený lovec. A teraz zase vedieš zbytočné...“

„Čuš, Will,“ zasmiala sa, jemne ho štuchla a až potom sa odtiahla. Will sa kradmo usmial. Bolo to fajn.

Niekoľko kilometrov sa držali pozdĺž potoka: prvý sa brodil kocúr, za ním Elliottová, na konci Will. Keď mali vodu po pás a Bartleby ledva ňufák nad hladinou, vyšli na breh. Elliottová ich však nezaviedla do džungle. Kráčala po brehu pokrytom hustými papraďami a potok sa medzitým tak rozšíril, že Willovi pripadal skôr ako riečka.

Elliottová malý sprievod niekoľkokrát zastavila zdvihnutou päťou. Prikrčila sa a pomocou zameriavača skontrolovala okolie, najmä náprotivný breh. Raz sa k nej Will prikradol.

„Čo sa robí? Prečo si zastala?“

„Mám zvláštny pocit,“ šepľala s pohľadom upretým na druhý breh. „Akoby tam niekto bol.“

„Nikoho nevidím.“

„Mám pocit... akoby nás pozorovali stromy,“ potichu odvetila.

„Stromy?“ hlesol Will.

„Viem,“ prikývla, „je to šialené. No to isté sa mi zdalo už aj v iných častiach džungle.“

Mlčky sledovali druhý breh. Pás papradí vysokých niekoľko metrov rástol hneď pri vode, za ním gigantické stromy džungle. Elliottová pozerala rovno medzi ne a občas hodila pohľad na Bartlebyho, či niečo cíti. Zviera sa však zaoberalo len svietielkujúcimi zelenými vážkami a hravo po nich chniapalo masívnymi labami. Willa to upokojilo, no nemohol ignorovať ani Elliottovej inštinkty.

„Nemôže nás pozorovať nejaké zviera?“ nadhodil. „Okrem tých starých lebiiek pri pyramíde a lietadla, čo vraj oco zazrel, tu predsa nikto nie je. Preboha, veď sme v tom našom úseku džungle nenašli stopy po ľuďoch, či áno?“

Neodpovedala a videl, že sa jej v tele napína každý sval. „Nič to nebolo,“ mykla po chvíli plecami a znovu vykročila.

O čosi ďalej začul Will vzdialený rachot. Pozrel hore, či sa nechystá jedna z tých náhlych prudkých búrok, no hoci na zvyčajnej jasnej bielej oblohe nezazrel ani obláčika, rachot silnel. Znel bez prerušenia, takže nemohlo ísť o hromy. Zvuk sa vysvetlil, až keď zašli za ohyb rieky a zbadali bralo, cez ktoré sa valili prúdy bielej vody a padali do spenenej lagúny.

„Tak tomuto hovorím poriadny vodopád,“ hvizdol Will pri pohľade na dvesto- až tristometrové bralo. Všimol si, že z lagúny vytekajú dve rieky – jedna, ktorá ich tam priviedla, a druhá, ktorá sa vinula opačným smerom.

Spoločne kráčali k lagúne a z hustých papradí sa vynorili na zemi pokrytej udupaným bahnom. Will si uvedomil, že sa sem zrejme chodí napájať celá miestna fauna, a chcel pohľadať zaujímavé stopy, lenže Elliottová nespomala. Viedla ich k vodopádu. Will nechápal, kam sa to hrnie, až kým nevystúpila na skalnú rímsu, čo sa tiahla zrejme až za vodopád. Opatrne po nej prešli, so záclonou bielej vody na jednej strane a kolmou stenou skaly na druhej. O niekoľko sekúnd sa ocitli vo veľkej jaskyni ukrytej za vodopádom, kde sa vo vzduchu ako opar vznášali drobné kvapôčky rozstrekutej vody.

„No paráda!“ zjačal Will, očarený nekonečnou kaskádou. Cez vodu kde-tu presvitalo slnko a zasypávalo ho meňavými fliačkami. Nebyť hľuku, možno by bol pri tom hypnotizujúcom pohľade zaspal. „Ako ty vlastne nachádzaš takéto skrýše?“ zakričal na Elliottovú a utrel si tvár. Potom si všimol, že dievča je na druhom konci jaskyne – pod schodiskom vytesaným do skaly.

Zvedavo prešiel k nej, a len čo sa jeho oči prispôbili šeru, rozoznal oblúkovú bránu nad schodiskom a ešte vyššie vytesaný znak: tri prúty a trojzubec. Presne ako na prívesku od strýka Tama, ktorý mal aj teraz okolo krku. Takýto znak zanechávala starobylá rasa, ako hovoril jeho otec. Ľudia, ktorí prvý raz prešli z Hlbín do tohto vnútorného sveta.

Vzrušene si z chrbta strhol bergen a vybral styxský lampáš. Ako spolu s Elliottovou stúpali po schodoch a ocitli sa v chodbe za nimi, zasvietil okolo seba a zadíval sa na skalú, očividne opracovanú ľudskou rukou. Kráčali po chodbe, hukot vody slabol a konečne sa mohli normálne porozprávať. „Takže Rebeccy prišli tadiaľto?“ opýtal sa Will.

Elliottová prikývla. „Zrejme našli druhý koniec tohto tunela, keď opustili ponorku. Doviedol ich sem bez...“ odmlčala sa a zamávala rukami, „... bez toho poletovania, čo sme museli absolvovať my.“

„Poletovanie?“ uškrnul sa Will. „Takže toto je naša cesta domov,“ podotkol. „No ako si ju našla? Nachádzame sa niekoľko kilometrov od pyramídy.“

„Vrátila som sa po stopách až sem. Bolo to po tom, čo sme ich prepadli. Keby som nebola skontrolovala, odkiaľ sa tu vzali, nespĺnila by som si úlohu.“

Will sa mračil. „Takže o tomto priechode vieš už niekoľko týždňov, no mne si ho nespomenula?“

„Bála som sa,“ šepla sotva počuteľne a začala sa vracieť k oblúku.

„Čo? Ty že si sa bála?“ Will sa pobral za ňou. „A prečo?“

Zastala. „Myslela som si, že sa aj s tvojím otcom rozhodnete ísť domov. A mne sa odtiaľto nechcelo odísť. Veď vlastne nemám kam ísť. Okrem toho mi tu je dobre, lebo si...“ Zasekla sa uprostred vety, keď Willow lampáš našiel na zemi niečo pri jej nohách.

„Sem! Zasviet zase sem!“ skríkla a čupla si. „Rýchlo!“ V hlase jej znela panika.

SÚBOJ V PODZEMÍ

Ukázala na tri kamene uložené v rade.

„Čo je to?“ ustarostene sa pýtal Will.

Vytrhla mu z ruky lampáš, zamierila lúčom svetla cez oblúk a dole schodmi. O chvíľu našla to, čo hľadala, na skalnej rímse za vodopádom. Aj pri stene ležali tri kamene. „Vedela som to! Dívaj sa!“ zvolala.

„No a?“ stále nechápal Will.

Elliottová pokrútila hlavou. „Štandardný operačný postup limitátorov. Takto si značia vojenské chodníky. Učia ich to na výcviku.“

„To predsa mohli zanechať Rebeccy a ten prvý limitátor...“

„Kdeže! Keď som toto miesto objavila, dôkladne som ho prezrela a okolie takisto. Niečo takéto by mi nebolo ušlo.“ Strhla si z pleca pušku a natiahla ju. „Vieš, čo to znamená, Will, však?“

Vôbec to nechcel počuť.

„Znamená to, že sú tu s nami ďalší limitátori. Ešte sa to neskončilo.“

Eddie s táčňou vošiel do suterénu za Drakom. Ten vzadu rozobral temné svetlo a na lavičke mal už rozložené jeho súčiastky. Celé dopoludnie skúmal predmety v suteréne a napokon sa sústredil na toto vypočítavacie zariadenie. Zašiel si po skúšačku a prekontroloval každú časť temného svetla. Bol už takmer večer, a stále mal plno práce.

„Myslel som, že ste vyhladli,“ ozval sa Eddie.

„Hej... vďaka,“ zamrmlal Drake.

„Darí sa vám?“

„Pomaly, ale isto,“ odvetil Drake a utrel si čelo. „Šikovná vecička. Niektoré súčiastky, čo v nej sú, som ešte nikdy nevidel.“ Siahol na malý kovový valec so zaoblenými koncami. „V podstavci temného svetla sú také štyri. Tušíte, na čo slúžia?“

„Nie. Ja som mal temné svetlo používať pri výsluchoch, nič viac,“ odvetil Eddie. „Už vás ním niekedy ožiarili?“

Drake neodpovedal, zaujatý valcami. „Keď cez ne preženiem elektrický náboj, tieto ionizujúce trubičky vydávajú rozličné vlnové dĺžky. Spektrum každej trubičky je neuveriteľne úzke a špecifické. Keď fungujú všetky štyri, ich kombinácia je celkom jedinečná a myslím, že dám dokopy niečo, čo ich dokáže vypátrať.“

„Načo by to bolo?“ zaujímal sa Eddie.

„Budem vedieť, kde a kedy sa temné svetlá používajú. Nad zemou.“
Vrátil valec na lavičku a vystrel sa.

Eddie zostal stáť na druhej strane a Drake naňho zvedavo pozrel.
„Nechcete sa na niečo spýtať?“

„Iste a týka sa to Elliottovej. Vraveli ste, že z Hlbín vedie trasa do ešte nižšej oblasti a o tej by som sa rád niečo dozvedel. A takisto neviem, ako budeme ďalej postupovať.“

„Jasné, to preberieme neskôr,“ mávol rukou Drake. Skĺzol zo stolčeka, na ktorom sedel, a prešiel k druhej lavičke. „Eddie, najskôr mi povedzte, čo je toto. Našiel som ich tu za celú debnu.“ Zdvihol niekoľko ampuliek pripevnených na šnúrkach, presne takých, aké dostal Will od Rebeccy, hoci strieborné zátky nemali natreté.

„To sú nádobky na vírus,“ odvetil Eddie. „Teraz obsahujú čiru tekutinu, zlúčeninu, ktorú vyrábajú naši vedci a nazývajú ju statik – udržiava vírus nažive aj mimo tela hostiteľa.“

„Aha. Také čosi som niesol na analýzu, keď sme nevedeli, čo nám to vlastne dali,“ povedal Drake a prešiel k predmetom na konci lavičky. „A toto?“ Ukázal na skupinu fliaš so zapečatenými hrdlami dlhými niekoľko centimetrov. V každej sa nachádzal malý predmet v žltej tekutine. „Nie som zoológ, no podozrivo mi pripomínajú hady. Na čo slúžia?“

Eddie pokýval hlavou. „To sú slimáky – morové slimáky. Ich prirodzeným prostredím je vegetácia okolo Večného mesta. Často som tam chodieval s vojakmi hliadkovať a niekoľkokrát sme mali na starosti dozor nad vedcami. Tí totiž zbierajú tieto slimáky, lebo sú schopné prenášať isté kmene vírusov.“

„Chcete mi povedať, že takýto slimák je pôvodným zdrojom vírusu Domínium?“ zhíkol Drake.

„Nie presne tieto slimáky, lebo sú už dlho mŕtve. Čerstvé exempláre vedia prenášať viac typov vírusov a vedci ich zbierajú, aby izolovali tie smrtiace. Potom vírusy v laboratóriách modifikujú na účinnejšie infekčné látky.“

Drake prikývol. „Pekne zabalené, dobre naladené, pripravené zahubiť Pozemšťanov... všakže?“

„Správne,“ prikývol Eddie. „Vedci ich menia na patogény použiteľné ako zbrane.“

SÚBOJ V PODZEMÍ

Drake vzrušene pozoroval slimáka vo fľaštičke. „Takže za to môžu tieto potvorky... morové slimáky...“ Oči mu zasvietili. „Keby sme ich vyhladili do posledného jedinca, styxovia by prišli o zdroj patogénov.“

Eddie mykol plecóm. „Nepochybne, lenže Večné mesto je veľké. Všetky slimáky sa vyhubiť nedajú.“

„Čožeby,“ kývol rukou Drake. „Zvládne to každý, kto pozná vynikajúceho biochemika so špecializáciou na pesticídy.“

Chester zúfalo stonal a mykal spútanými zápästiami, aby sa mu aspoň trochu obnovil krvný obeh. Znovu dostal kŕče do nôh, lebo aj členky mal tesne zviazané. Chvíľu čušal, nevedel, či sa mu žiada nariekať, alebo opäť nadávať Marthe. Zvolil si druhú možnosť – mal z nej o čosi lepší pocit.

„Ty sprostá stará krava! Ty sviňa!“ zvrieskol z plných pľúc. „Koľko ma tu držíš? Celé týždne? Pusť ma von! Už aj!“

V uzavretom priestore mu od vlastnej ozveny zvonilo v ušiach.

Vyčkal, či sa ozve, no odpoveďou mu bolo iba ticho.

„Bože,“ zafikal a pozrel na svetlo, čo prenikalo okolo dverí do tmavej komôrky pod schodiskom, kam ho Martha zamkla. „Harry Potter, už mi je jasné, čo si prežíval,“ zamrmlal.

Zaplavili ho spomienky na život, ktorý si ešte nedávno vychutnával. Bol s rodičmi, čítal obľúbené knihy, býval v super dome, hrával hry na PlayStation... všetko bez obáv, bez neistoty, s jasnou predstavou, čo mu prinesie budúcnosť.

Za posledný rok sa od tohto života nesmierne vzdialil. Dostal sa stovky, ba možno aj tisícky kilometrov pod zemský povrch a potom sa opäť vynoril, no skončil tu. Spomenul si, ako sa s Marthou vydali na motorovom člne po podzemnej rieke. Už vtedy o svojej čudnej spoločníčke pochyboval, no bol plný nádeje a optimizmu.

Prečo sa to všetko muselo tak totálne pokašľať?

Túžil sa z tej nočnej mory prebudiť.

Prečo? Prečo? Prečo?

Lenže toto nebola nočná mora.

Čo som komu urobil, že som si toto zaslúžil?

Bola to skutočnosť.

Tak zachráni ma niekto?

Zúfalo zavyl.

Už keď doktor Burrows, Will a Elliottová skočili do útrob Fajčiarky Jean, mal predpokladať, ako sa to skončí. Martha sa zmenila. Takmer okamžite sa naňho zavesila, vliekla sa za ním ako dajaký napuchnutý balón, sledovala ho orlím zrakom, dobiedzala, aby zjedol všetko, čo mu svojimi nečistými paprčami pripravila. A najhoršie bolo, že sa ho stále pokúšala hladkať, akoby chcela nevkusne parodovať materskú lásku.

„Švihnutá baba,“ zamrmlal Chester a striaslo ho. Za dverami začul šuchot – vedel, že je tam.

Keď ho prichytila s telefónom a tresla ho po hlave, zamdlel a prebral sa pod schodmi. Už ani nevedel, koľko týždňov ho tam väzní, lebo ho púšťala von každý deň len na chvíľu, aby sa rozhýbal. A ani vtedy mu nerozviazala ruky a mierila naňho dýkou.

Spočiatku jej dohovárал, aby ho rozviazala, no ona len krútila hlavou. „Je to pre tvoje vlastné dobro,“ opakovala. Tik v oku sa jej zhoršoval a vyzeralo to, akoby naňho neprestajne šibalsky žmurkala. Ibaže na jeho situácii nebolo nič smiešne. Desil sa tej ženy a bol presvedčený, že by ho pokojne zaklala – pre jeho vlastné dobro, samozrejme.

Ležal v tesnej komôrke a načúval zvukom. Za dverami sa znovu čosi pohlo. Jasné, bola tam, zrejme sedela na dlážke s rozčapenými nohami ako vždy. Vedel si ju predstaviť s kušou na kolenách a s obrovskou dýkou ako šialenú vrahyňu zo starého hororu. Už to nezniesol a začal zase vrieskať. Prekotúlal sa k dverám, aby o ne mohol aspoň mlátiť hlavou, a veru to aj urobil, až ho rozbolela.

„Hej, ty striga šialená, viem, že si tam! Už aj ma pusť!“

Odzrazu sa dvere otvorili a zízal na dva členky v pančuchách. Pozrel hore – stála tam, tučná starena s červenými rozstrapatenými vlasmi a v nespočetných vrstvách špinavého oblečenia.

„No tak, môj milučký, nieže sa mi zase rozčúliš,“ tísila ho a svaly okolo jej oka sa znovu vrhli do tanca svätého Víta.

Lenže Chesterovi už bolo všetko jedno. Keď si k nemu čupla, znovu sa rozkričal a pokúsil sa jej čelom vraziť do kolena.

„Chcem vidieť mamu a otca!“ jačal. „Pusť ma domov! Toto je strašne nefér!“

SÚBOJ V PODZEMÍ

„Ty môj hlupáčik. Nemusíš tak vystrájať. Máš rodinu, máš mňa,“ pokojne povedala a chytila ho za hlavu, pritisla mu ju na dlážku v komôrke. „Len Marthe na tebe záleží, môj milučký, nie hnusným Pozemšťanom.“

Vytiahla žltú utierku a napchala mu ju do úst.

Spočiatku si myslel, že ho chce zadusiť, a mykal sa ako divý. No aj tak nič nezmohol a ona mala silu šialenca.

„... iňa!“ vrieskal cez látku a mykal hlavou.

Bez výstrahy ho zákerne plesla po líci. Zvreskol, nie od bolesti, len od šoku. Bol jej vydaný na milosť a nemilosť.

„Môj milý hlupáčik,“ dychčala a držala mu na ústach prachovku. „Tu ťa aj tak nikto nezačuje a nemal by si sa rozčuľovať.“ Akoby karhala nedisciplinované šteňa.

Chestera opustila bojovnosť a prestal sa mykať aj kričať. Nastalo ticho a ona mu z úst vytiahla handru. S hrôzou sa díval, ako vyťahuje nôž a máva mu ním pred nosom. „Lenže ak neprestaneš tak mrzko rozprávať, budem ti musieť vyrezať jazýček. Naozaj to chceš?“

Chester zavrel ústa a pokrútil hlavou, pre istotu ešte dôrazne zahmkal, aby bolo jasné, že ju poslúchne. Prižmúrila oči a tvár sa jej vyprázdnila, akoby čakala na čiesi pokyny. Potom sa prebrala a prehovorila: „Ak nechceš zle skončiť, poslúchneš Marthu, jasné?“

Hľadel na ňu otupený od hrôzy a so slzami v očiach. Odhrnula mu z čela vlasy a krátkymi hrubými prstami mu prešla po líci. Neodvážil sa ani odtiahnuť.

Sklonila sa k nemu s úsmevom, no oko sa jej mykalo, akoby sa chystalo vyskočiť z jamky.

„Martha sa o teba postará. Martha ťa nikdy neopustí. Nikdy, nikdy...“ opakovala a palcom mu utierala slzy.

Kapitola 8

Lekár si pohmkával a jeho hlas bol jediný zvuk v miestnosti okrem tikania hodín v rohu. Nahol sa nad pani Burrowsovú a malou svetelnou guľou zasadenou v chrómovej rúrke jej zasvietil rovno do oka. Jeho tvár hovorila za všetko – nevyzerala veľmi optimisticky. Na okamih, keď pani Burrowsovej pohyboval pred tvárou svetlom, si prestal pohmkávať a nadvihol obočie. „Aha, áno... že by...?“ zašepkal, ale po ďalších sekundách prehliadky pokrútil hlavou.

„Zdalo sa mi, že som videl záchvev... reakciu. No zrejme som sa zmýlil,“ usúdil napokon a pustil viečka pani Burrowsovej, ktoré sa zase zavreli. Vybral ihlu a chytil pacientku za zápästie. Obrátil jej ruku a niekoľkokrát jej ihlou pichol do dlane. Potom to isté urobil na prstoch a po každom vpichu sa objavili kvapôčky krvi. Celý čas upreto sledoval tvár pani Burrowsovej a pokúšal sa vypozerovať reakciu na tieto podnety. „Nič,“ zašomral a na záver jej ihlu zapichol hlboko do opaku dlane a tam ju aj nechal. Druhému strážnikovi to pripadalo trochu prehnané a otvoril ústa, aby proti tomu protestoval, no napokon si to rozmyslel.

Lekár cúvol a urobil grimasu. „Nie, je to tak, ako som čakal – ani stopa po zlepšení.“

Bol to vycivený stavec so sivou bradou. Mal oblečený čierny kabát na veste takmer rovnakej farby ako jeho brada. Na oblečení mal rozličné škvrny, pokojne to mohla byť aj zaschnutá krv. Svetlo, teplomer a súpravu reflexných kladiviek si popiskujúc uložil do kufríka. Prehliadka sa skončila.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.